MASTER
NEGATIVE
NO. 91-80274-13

MICROFILMED 1991

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

GERSDORF, CHRISTOPH GOTTHELF

TITLE:

SYNOPSIS REPETITORUM...

PLACE:

ALTENBURGI

DATE:

[1833]

Master Negative #

91-80274-13

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88DD
Z8
v.11

Gersdorf, Christoph Gotthelf
Synopsis repetitorum Demosthenis locorum quam ... Christ. Henr. Kretzschmaro ... MDCCCXXXIII gratulans ... dedicat Dioecesis Altenburgensis et qui ei adscriptus est Christophorus Gotthelf Gersdorfius. Altenburgi, in Typografeo aulico [1833]
viii,39 p. 20½ cm.

Volume of pamphlets

31913

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 12x
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 10-1-91 INITIALS V.W.D.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

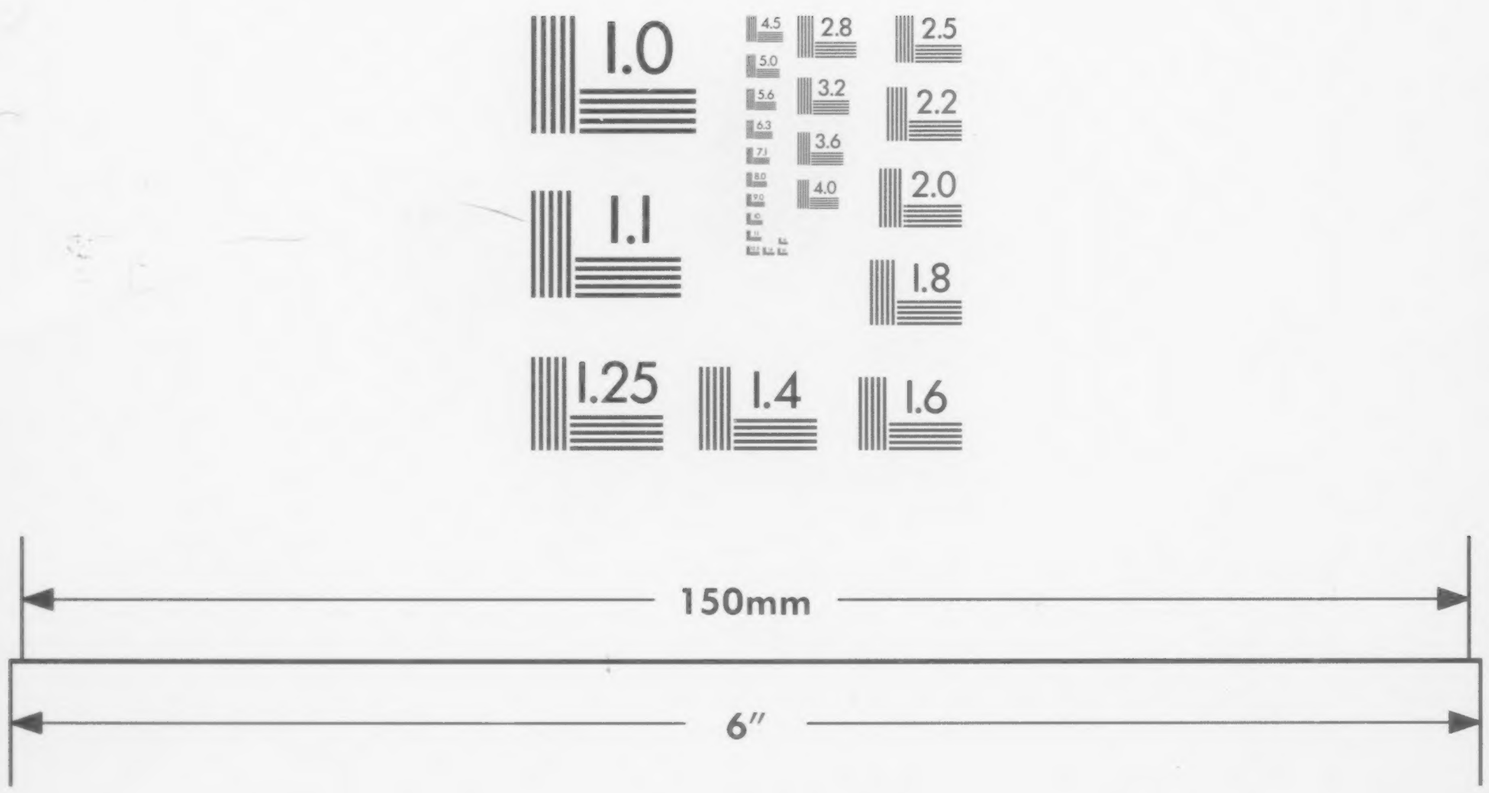

PHOTOGRAPHIC SCIENCES CORPORATION
770 BASKET ROAD
P.O. BOX 338
WEBSTER, NEW YORK 14580
(716) 265-1600

88DD Z8
Columbia University 11
in the City of New York
LIBRARY

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES

This book is due on the date indicated below, or at the expiration of a definite period after the date of borrowing, as provided by the library rules or by special arrangement with the Librarian in charge.

DATE BORROWED	DATE DUE	DATE BORROWED	DATE DUE
	5 FE 47		

C28(946)M100

8 J E
No. 1.
COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARY

SYNOPSIS

REPETITORUM DEMOSTHENIS LOCORUM

QUAM

VIRO PLURIMUM REVERENDO

CHRIST. HENR. KRETZSCHMARO

PASTORI LOEDLAVIAE TAM SUPERIORIS QUAM INFERIORIS ET ROEDIGENAE ADIUNCTO EPHORIAE ALTENB. ATQUE OMNIUM UNIVERSAE ECCLESIAE QUAE EST IN TERRA ALTENBURGICA MINISTRORUM SENIORI

DE SEMISECULARI DIE

A SUSCEPTO MUNERE ECCLESIASTICO

DOMINICA SEPTUAGESIMAE MDCCCXXXIII

GRATULANS DAT DICAT DEDICAT

DIOECESIS ALTENBURGENSIS

ET QUI EI ADSCRIPTUS EST

CHRISTOPHORUS GOTTHELF GERSDORFIUS.

ALTENBURGI
IN TYPOGRAPHEO AULICO.

33.

88 DD
Z8

Vir Venerande,

Illuxit tandem festus exoptatusque dies, quo gratulabundi undique confluunt et laetantur, incolumem et beatum videre Te atque audire senem duodenonagenarium et ante hos quinquaginta annos ad hocce sacrum, quod exsequeris, munus admotum idque feliciter tum et bono cum Deo inchoantem. Deesse igitur nobis non possumus, nedum in proxima vicinia degens septuagenarius mihi, quin in communis laetitiae societatem veniamus et, quum ad declarandum nostrum erga Te animum nihil aliud iam suppetat, verbis certe significemus, in laude, honore et gloria meritorum Tuorum per tot annos partorum nos non modo acquiescere, sed vel maxime gloriari. Recte quidem omnia Tua refers Deo accepta et, nihil Tibi ipse tribuens, gratus recolis memoriam bonitatis et beneficentiae eius, quae inde ab incunabulis salutem et vitam mirifice texit ac rationibus Tuis prospexit ita, ut per aspera etiam et ardua cursum teneres secundum. Multa enim tulisti puer, sudavisti et alsisti ac varia conflictatus fortuna optimis disciplinis atque artibus Isebergae et Jenae studuisti, et memini, honorifice et suaviter Te dicere, quos et quales magistros et doctores praecipue in addiscenda re theologica fueris nactus. Aliquot deinceps in locis scholas privatas aperuisti erudiendae fideliter pueritiae, nusquam non vestigia indagans et venerans providentiae divinae, quae tandem Te, id quod et mihi contigit, duodequadraginta annos natum Loedlaviam perduxit, ut rite cooptatus in publicorum interpretum religionis Christianae collegium hanc Tuam obtineres provinciam. Ac qua fide, constantia, fortitudine atque dexteritate in ea per tot

annos inter rerum vicissitudinem et domesticam cladem orbitatemque versatus sis et adhuc verseris, omnes norunt. Omnem enim coetum curae Tuae concreditorum ad pietatem probitatemque Christianam ipse conformasti, docendo, monendo, hortando, consolando, precando atque aegrotos visitando; prope omnes lustrali tinxisti aqua, ut darent nomen et honorem Christo; paene omnes imbuisti religionis praeceptis, ut cum perenni fructu sacrae interessent coenae. Quin etiam illud oneris ac muneris non modo libens suscepisti, sed etiam constanter adhuc sustines, ut privatae, quam dicunt, confessioni, morum praesertim ruri magistrae et rectrici, sedulo operam des, nec unquam in novitatis levitatisque incurras crimen nec, quantum in Te est, possit recte dici de Tuis illud vetus: nihil commutantur animo et iidem abeunt qui venerant. Tantum vero abest, ut vacuus a curis negotiisque publicis otio et quieti Te dedas, ut erudiendis pueris et puellis domi studium naves ac ne minimum quidem temporis elabi frustra patiaris. Itaque gratias semper et habes et agis Deo euergetae nostro, qui hanc mentem Tibi indidit ac servavit, laudes eius quotidie canens et psallens voce fidibusque, ita ut pietatis in Te exemplum propositum sit et omnes boni non solum colant et observent Te, sed etiam ament et diligant. In amore igitur et in deliciis es propinquitate et affinitate Tecum coniunctis, inprimis incluto Grossmanno, Viro Summe Venerabili, et Schmeisero Reverendo, nunc Professori Aulico; adamatus et carus haberis in splendidissima domo vera nobilitate meritisque in patriam conspicui de Poellnitz atque adeo excellis et flores gratia Aulae Ducis Serenissimi. Quum vero materies et copia laetandi undique suppeditata sit et contigerit Tibi hodie, quod haud scio an decessorum Tuorum nemini: gaude et fruere Tuo bono et celeberrimo

laetissimoque hoc die, quantum modestia illa Tua patitur et animus quietus ac Deo submissus. Qui enim Optimus Maximus iam ab ineunte aetate Te fovit et protexit, complectetur et tuebitur etiam in posterum vitam et senectutem Tuam, ut placida ac lenis sit, tranquilla et iucunda atque affluens bonis omnibus, et sero, admodum sero, si naturam ipsam expleveris satietate vivendi, ad gaudia limpidissima redeas in coelum per Jesum Christum dominum nostrum.

Demosthenica vero hic apponi, quae nunc quidem festinando hac atque illac minus recte apparata sint, ne mireris. Quamvis enim rei Christianae verbique divini proprie sic dicti maiestas et praestantia, quum robur ei insit unicum et potentissimum ac veritas tenebris circumfusa in Christo solo — quidquid alii et novi vel ex ultimis Indiae oris nuper adventantes magi contradicant (cf. *das alte Indien von D. v. Bohlen*, etc.) — collustrata cernatur, artificiosis ad persuadendum sermonibus (1 Cor. II, 4.) quibus tibi ipse nec Deo placeas, (Gal. I, 10. 1 Thess. II, 4) haud egeat, atque interpreti religionis in aede sacra, nisi fallor, diserto potius esse liceat quam eloquenti (cf. defin. Cic. de Orat. I, 21. Or. 5. Schotti V. S. V. *Theorie der Beredsamk.* P. I. p. 110): Demosthenes tamen, qui, ut ait Cicero, eloquentiae principatum tenet et unus eminet inter omnes, versatus in publicis pro salute patriae atque in suis et amicorum causis non temere erit aspernandus sed eo libentius auscultandus, quo magis exploratum habemus, eum non modo summa vi dicendi et gravitate singulari sed etiam eximia pietate adversus Deum ac, si duas famosas in Phormionem et in Stephanum orationes exceperis, integritate et innocentia valde commendabilem esse. Et vero in Demosthenis interpretum numero sunt Phil. Melanthon et Joach. Camerarius atque ante hos quinquaginta et quod excurrit annos

Ge. Frid. Seilerus, theologus Erlangensis. Lutherus autem Demosthenis saepe mentionem fecit (*v. Luth. Schriften* in Walchii indice Tom. 23. p. 174); Jo. Andr. Cramerus, ut ferunt, totus fuit in eo legendo et Fr. Volkm. Reinhardus profitetur (*Gestündnisse* p. 51. 55), se ad dicendum pro concione non a scholis homileticis, quae tum quidem nullae essent, sed a lectione veterum oratorum, inprimis Demosthenis, plurimum adiutum fuisse et p. 52. ait: „*ich fing an — insonderheit den Demosthenes zu lesen, und wie gross war mein Erstaunen, in dem berühmtesten Redner des Alterthums einen Mann zu finden, der, um seinen Zweck zu erreichen und die grössten Wirkungen hervorzubringen, nie einer Blume, nie eines gesuchten Wortes, nie einer kostbaren auffallenden Redensart, am allerwenigsten poetischer Prosa bedarf; der vielmehr alles was er vorzutragen hat mit dem Ausdrucke sagt, welcher der natürlichste ist, die Sache am richtigsten bezeichnet und am treffendsten darstellt; bei dem eben daher keine Spur von Affectation, von Haschen nach Witz, von überraschenden Wendungen und von jener genial seyn sollenden Verwügenheit vorkommt, bei der sich Viele so wohlgefallen; der dagegen durch seine männliche, kraftvolle, kein überflüssiges Wort enthaltende Diction die Aufmerksamkeit fesselt; der durch die Stärke seiner Gedanken, durch die Macht seiner Gründe und durch die Ueberlegenheit, mit der er sie entwickelt, den Verstand gleichsam überwältigt; der endlich durch eine Rede, die in harmonischen, das Ohr füllenden und in sich selbst vollendeten Perioden dahinströmt, alles mit sich fortreisst. So ist denn, das wurde mir immer klärer, je länger ich diesen Redner las, die wahre Beredtsamkeit etwas ganz anders als Schönrednerei; etwas ganz anders als ein Tändeln mit Gegensätzen und witzigen Spitzfindigkeiten; etwas ganz anders als poetische, oder wie Kant sie sehr richtig nennt, tollgewordene Prosa; etwas ganz anders endlich als jener Sturm und Drang, als jenes Sprudeln und Schäumen, als jener Bombast*

und Schwulst, der den grossen Haufen in Erstaunen setzt, den er bewundert, weil er ihn nicht versteht.“ etc.

At in nostra hac scriptiuncula non sermo est de commendando Demosthene, sed de iteratis eius locis, qui obiter in memoriam revocant iteratos etiam N. T., quales Matth. III, 10. et VII, 19. πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Posteriore etiam loco οὖν in eximia et saepenumero unice genuina et valde mirifica Lachmanni recensione, uncinis tamen inclusum, legitur et extat in Bezae uno vetere exemplari, in L. Z. 13. 33. 157 et aliis viginti codd. ap. Wetst. Mt. Birch. Griesb. Schulz, Virum Summe Venerandum, et Scholz, in ἀκρισίᾳ sua gloriarum plenum (qui perlustratis codicibus mss. „in Europae et Asiae bibliothecis fere omnibus“ redux in patriam Griesbachio-Schulzianam editionem compilans in eo potissimum elaborasse videtur, ut crisis N. T. iam satis impedita etiam impeditior vel notis et numeris codd. mutatis redderetur), in verss. Sahid. Ver. Clar. Colb. Germ. 1. In Bowyeri Coniectt. p. 26. notat R. h. e. Marklandus, hunc versum e margine esse illatum, qua quidem in re neminem habebit consentientem. — Joh. XIV, 13. 14. καὶ ὅ τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω, ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ. ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω, qui tamen v. 14 ἐάν τι κ. λ. Bezae „videtur ex albo irrepsisse in contextum“ et deest in X. 1. 22. 24* 218 (cum 76) Ev. 36 bis. Syr. hier. Verc. Chrys. Nonn. (de Nonno valde mihi dubium est).

Et vero etiam repetiti Demosthenis loci possunt, id quod per se intelligitur et ne verbo quidem indiget, solatio certe et defensioni esse concionatoribus, si qui sunt, quibus in populari coetu repetitiones interdum crimini et vitio dentur.

Sed vale, suavissime, amantissime, cum lectissima Tua Conjuge ac nobis fave omnibus.

NOMINA CONGRATULANTIUM.

C. H. Becker - Laurich, Archid. Schmölln.
C. W. F. Bergner, Consil. eccles. et Ecclesiastes Altenburg.
Ch. F. Boehme, D. Th., Consil. consist., P. et Inspect. Luccau.
H. Th. C. Burger, P. Hartroda.
I. G. Dietrich, P. Wintersdorf.
I. C. G. Findeisen, P. Goellnitz.
E. Frank, P. coenob. Magdal. Altenburg.
I. C. F. Frank, P. Langenleuba.
C. L. Friedrich, P. Nobitz.
Ch. F. Gelbricht, Mag., P. Ehrenhain.
Ch. G. Gersdorf, Lic. Th., P. et Insp. Monstab.
C. E. G. Glasewald, P. Thonhausen.
I. H. Gleitsmann, P. Zuirchau.
I. G. E. Grieshammer, P. Cosma.
I. Ch. I. Grosse, Consist. Ducalis Consil., Ecclesiarum et Scholarum provincial. Inspector, h. t. Ephoriae Vicarius.
Ch. H. L. Gruner, P. et Insp. Schmoelln.
F. C. F. Hauschild, P. et Adj. Altkirchen.
I. G. Heinicke, P. Wolperndorf.
I. Ch. F. Hempel, P. Ponitz.
C. F. Hempel, P. et Adj. Stuinzhain.
E. I. F. Hesselbarth, P. Mehna.
C. H. F. Hoeckner, Diac. Treben.
I. G. Hoefler, Conc. ad ergastulum Altenburg.
F. W. Hupel, P. et Adj. Goedern.
Ch. W. Kloetzner, Diac. Altenburg.
I. F. Koehler, P. Windischleuba.
C. H. Koenig, Diac. Meuselwitz.
Ch. F. Kunze, P. et Adj. Zschernitzsch.
A. H. Kunze, Collab. ibid.
Ch. F. Lange, P. Saara.
C. A. G. Meisel, P. Niederwiera.
D. Meiser, P. Gieba.
C. H. T. Moerlin, Archid. Altenburg.
C. H. Moritz, P. Oberarnsdorf.
F. S. Moser, Diac. Luccau.
G. F. Muiller, P. Lumpzig.
C. F. Muiller, P. subst. Criebitsch.
I. G. W. Pansa, P. Dobitschen.
C. W. Pleissner, P. Grossstechau.
G. L. Pleissner, P. Flemmingen.
I. F. Ramshorn, P. Breitenhain.
M. H. F. Ranft, Mag., P. et Adj. Treben.
I. G. Reinhold, Diac. Monstab.
Ch. F. Rothe, P. et Adj. loc. Goessnitz.
I. G. Rothe, Diac. subst. ibid.
Ch. F. H. Sachse, Consist. Ass. et Conc. aul. Altenburg.
C. G. Schoenfeld, P. Criebitsch.
F. W. Schreiber, Mag., P. Weissbach.
Ch. H. Schreier, Diac. Schmoelln.
E. A. F. Schreier, Collab. ibid.
E. Schuderoff, D. Phil., P. Reichstaedt.
I. W. Seidel, P. Rasephas.
C. W. F. Straube, P. Bornshain.
E. I. Thienemann, P. Tegkwitz.
G. W. Thomas, P. subst. Lohma.
I. F. Voigt, P. Poelzig.
I. D. L. Voretzsch, Bacc. Th., Coll. I. Altenburg.
I. F. D. Voretzsch, Diac. Altkirchen.
A. I. Wagner, Conc. milit. praesid. Altenburg.
G. E. Wagner, Collab. II. ibid.
C. H. Th. Weise, P. et Adj. Menselwitz.
G. F. Winkler, D. Ph., P. Lohma ad Linam.
Th. B. A. Wolf, P. Lohma prope Schmoelln.
I. G. Wolf, P. Noebdenitz.
Ch. F. Zimmermann, P. Rositz.
C. H. Zumpf, Diac. Goessnitz.

Per mihi mirum jam ante sat multos annos visum est, in orationibus Demosthenis, qui teste Cicerone a doctis oratorum est princeps iudicatus, eadem non raro iisdem plane verbis vel parum immutatis repeti, et diu, ut verum fatear, ea fui opinione, a viris doctis nimium quam par est neglectum hoc et praetermissum esse. Nuper demum nactus priores duo tomos Reiskiani Apparatus critici et exegetici ad Demosthenem locupletati et adornati a *Schaefero* (Lond. 1824), Viro celeberrimo et mea laude longe maiore, cuius antiquam fidem et benevolum erga me animum etiam in Appar. Tomo I. p. 130 s. gratus agnosco, satis intellexi, in errore me versatum esse atque adeo, re bene considerata et perspecta, haud fieri potuisse, ut loci illi, qui crebro sententiis congruunt nec verbis discrepant, fugerent editores Demosthenis atque interpretes inde ab Hieronymo Wolfio, et quidem recentiore tempore praeter Reiskium et Schaeferum et Dindorfium et Beckium Lipsienses, etiam Allenium, Taylorum, Augerum, Wolfium, Imm. Bekkerum, Ruedigerum, Voemelium, Bremium, Meierum, Jacobsium, A. G. Beckerum, alios. Apparatui igitur illi Tom. I. p. 122 ss. inserta est *Ruedigeri* dissertatio de canone Philippicarum Demosthenis (Fribergae 1820), ubi a viro de Demosthene praeclare merito complures repetiti loci commonstrantur, ut vel inde conficiatur, praeter orationem de Haloneso, Philippicam quartam et quae est ad Philippi epistolam e numero genuinarum Philippicarum eximendas esse. Sed lubrica sane incertaque res! Jam vero anno huius seculi octavo Lubenae prodiit Benj. Gotthold *Weiskii* dissertatio inscripta hoc titulo: orationem de Haloneso

Demostheni, cui vulgo abiudicatur, vindicat, adiectis sub finem observationibus maximam partem criticis, quam quidem dissertationem tum mihi inspicere non licuit, exhibitam nunc in Appar. T. I. p. 437 ss. Multus ibi est Vir Cel. et auctor eximii opusculi de hyperbole errorum in hist. Phil. commissorum genetrice (Misenae 1819) in notandis iteratis Demosthenis locis, et liceat pace eius exscribere mihi, quae hanc in rem praefatur: „Solet Demosthenes locos olim a se expositos, quum in simile argumentum defertur, vel servatis iisdem verbis vel paucis mutatis retractare, ita ut non modo versiculos paucos, sed plagellas aliquot continuas repetat, epicam ea in re, ut in multis, gravitatem simplicitatemque imitatus. Erat enim constantiae oratoris nostri ea, quibus nihil verius nihil gravius dici posse intelligebat, quaeque olim quum a se dicerentur, magnam vim ad commovendos auditorum animos habuisse animadverterat, iterum proferre et sua quasi tueri. Facilius autem id magno conceditur oratori variandaeque orationis, si vellet, inprimis perito, quam alii cuivis. Quare neque Homero irascimur, qui tot saepe versus continuos, paulo ante decantatos, iterum recitat, nec Xenophonti, qui multa ex Agesilao suo in Hellenica retulit, nec Ciceroni, si defendatur, huius esse duas illas post reditum orationes, quarum ex altera tot res in alteram sunt translatae.“ Add. e. g. Cic. de Inv. II. 22. „Naturae ius est, quod nobis non opinio sed quaedam innata vis afferat, ut religionem, pietatem, gratiam, vindicationem, observantiam, veritatem,“ et in eodem libro c. 53. „Natura ius est, quod non opinio genuit sed quaedam innata vis inseruit, ut religionem, pietatem, gratiam, vindicationem, observantiam, veritatem,“ et deinceps definitiones religionis, pietatis, gratiae etc., quae utroque loco iisdem fere verbis leguntur. In Catil. I. 7. „Quid quod adventu tuo ista subsellia vacua facta sunt, quod omnes consulares — simulatque adsedisti, partem istam subselliorum nudam atque inanem reliquerunt,“ et in Catil. II. 6. „Quin etiam principes eius ordinis partem illam subselliorum, ad quam ille accesserat, nudam et inanem reliquerunt.“ — Isocrates e. g. in Panegyr. quod

habet c. 2. *ἐγὼ δέ, ἢν μὴ καὶ τοῦ πράγματος ἀξίως εἴπω καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ χρόνου, μὴ μόνον τὸν περὶ τὸν λόγον ἡμῖν διατριφθέντος ἀλλὰ καὶ συμπάντος οὗ βεβίωκα, παρακελεύομαι, μηδεμίαν μοι συγγνώμην ἔχειν ἀλλὰ καταγελᾷν καὶ καταφρονεῖν*, verbis paulum mutatis in orat. ad Philippum p. 144. *τότε μὲν γὰρ παρακελευόμην τοῖς ἀκουσομένοις καταγελᾷν μου καὶ καταφρονεῖν, ἢν μὴ καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ χρόνου τοῦ περὶ τοὺς λόγους διατριφθέντος ἀξίως φαίνομαι διεξιών.* Quid quod totus locus Paneg. c. 14. *ἡγοῦμαι δὲ* usque ad finem c. 29. *ἀκολουθεῖν ἀναγκασθείημεν* in orat. de Permutatione p. 473 ss. repetitus est, quamvis cum varietate et in apostrophis, qui ibi crebriores sunt, et in augmento temporum et in verborum collocatione et in immutatione vocabulorum aut integrarum formularum etc., quae sunt verba b. *Mori*, praeceptoris mei immortalis memoriae, qui ibi legendus est p. 37. ed. Spohnii, et quae in eadem oratione de Permut. paulo post sequuntur, iterum occurrunt in orat. de Pace. Atque id ipsum plane Demosthenicum est et obviam fit in descriptis infra locis de Chersoneso cll. adv. Philipp. IV., et adv. Androtionem cll. adv. Timocratem et adv. Aristocratem, ubi Ulpianus in *ἐξηγήσει* ad verba Tom. III. p. 37. extr. *οὐ γὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη* notat, quod fors nuperrime mihi obtulit, Hier. Wolfio interprete: „Est in more positum veteribus omnibus, in iisdem sententiis ut iisdem verbis utantur, ne mutatione eius quod natura fert inepti videantur. Itaque et in Androtioniana idem dixit.“ Sed haec hactenus. Reliquum enim est, ut fatear in congerendis locis, quorum verba et sententiae vel omnino non vel parum differunt, paucis etiam additis qui similitudine aliqua comparandos se praebent, fieri facile potuisse, ut nonnulli et fortasse plures mea opinione loci oculos meos subterfugerint, ac vel propterea indigere me, qui synopsin nec specimen eius dederim, venia et indulgentia virorum doctorum. Adhibui autem Demosthenis editionem Tauchnitianam stereotypam (Lips. 1829) et vili pretio parabilem, quippe cuius singuli quinque tomi, quibus etiam Reiskianae editionis, quamvis non satis apte

congruenterque, in superiore margine additae sunt paginae, singulis veneunt sex grossis. Sed utinam ne nimiis interpunctionibus minutis laboret!

Synopsis repetitorum Demosthenis locorum.

***Olynth.* I. p. 11. Tom. I. (3, 1, 1. ed. Ruedig.) et *Prooem.* p. 226. s. Tom. V.**

Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε.	*Ἀντὶ πολλῶν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., χρημάτων, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν περὶ ὧν νυνὶ τυγχάνετε σκοποῦντες, οἶμαι πάντας ὑμᾶς ἑλέσθαι.*

ὅτέ τοίνυν τοῦθ' ὅτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν (προσήκ. ἐθελοντὰς ἀκούειν ὑμᾶς αὐτοὺς **Pr.**) *τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. οὐ γὰρ μόνον εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις, τοῦτ' ἂν ἀκούσαντες λάβοιτε, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω, πολλὰ τῶν δεόντων ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐνίοις ἂν ἐπελθεῖν (ἐπελθ. ἂν* **Pr.**) *εἰπεῖν, ὥστ' ἐξ ἁπάντων ῥᾳδίαν τὴν τοῦ συμφέροντος ὑμῖν αἵρεσιν γενέσθαι.*

***Olynth.* I. p. 12. (3, 2, 1. Rued.)**	***Adv. Phil.* I. p. 44. (1, 1, 2. Rued.)**	***Adv. Phil.* III. p. 120.**	***Prooem.* p. 247.**
τοῦθ', ὁ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτιστον ὑμῖν.	*ὁ γάρ ἐστι χείριστον αὐτῶν ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει.*	*τὸ χείριστον ἐν τοῖς παρεληλυθόσι, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει.*	*ὁ γάρ ἐστί τῶν παρεληλυθότων χείριστον, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει.*

***Olynth.* I. p. 12. (3, 2, 2. Rued.)** *καὶ ὅλως ἀπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννὶς, ἄλλως τε κἂν ὅμοραν χώραν ἔχωσι.*	***Adv. Phil.* II. p. 77.** *οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὗται λίαν ὁμιλίαι.* Et paulo post: *οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτους ταύτῃ (τῇ ἐλευθερίᾳ) καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐνάντιος.* Bene ibi monet *Hier. Wolfius:* „Quasi vero regnum et libertas inter sese pugnent, ac non potius et legum et regum servi simus, ut liberi esse possimus. Sed e regno proclivis lapsus est in tyrannidem, ut et nostrae aetatis exempla docent.“
***Olynth.* I. p. 13. (3, 2, 3. R.)** *νυνὶ γάρ, ὁ πάντες ἐθρυλλεῖτε, — γέγονεν αὐτομάτον.*	***Ol.* III. p. 34. (2, 3, 3. R.)** *ὃ πάντες ἐθρύλλουν τέως, τοῦτο πέπρακται νυνὶ ὁπωσδήποτε.*
***Ol.* I. p. 13. s. (3, 3, 2. s. R.)** *εἰ τότε τούτων ἑνὶ τῷ πρώτῳ προθύμως καὶ ὡς προσῆκεν ἐβοηθήσαμεν αὐτοὶ, ῥᾴονι καὶ πολυ ταπεινοτέρῳ νῦν ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. νυνὶ δὲ — ηὐξήσαμεν — Φίλιππον ἡμεῖς — νυνὶ δὲ καιρὸς ἥκει. τίς οὗτος;*	***Ol.* III. p. 33. (2, 2, 4 et cap. seq. R.)** *εἰ γὰρ τότε ἐκεῖσε ἐβοηθήσαμεν, ὥσπερ ἐψηφισάμεθα, προθύμως, οὐκ ἂν ἠνώχλει νῦν ἡμῖν ὁ Φίλιππος.* [p. 40. (2, 9, 1. R.) *φρασάτω τις ἐμοὶ παρελθὼν, πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν ἢ παρ' ἡμῶν αὐτῶν Φίλιππος;* ***Phil.* I. p. 47. (4, 2. R.)** *οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμελείαν.*] *νῦν δὲ — καιρὸς ἥκει, τίς οὗτος;*
***Ol.* I. p. 14. (3, 4, 4. R.)** *εἰ δὲ — Ὀλυνθον ἐκεῖνος καταστρέψεται, φρασάτω τις ἐμοὶ, τί τὸ κωλύον ἔτ' αὐτὸν ἔσται βαδίζειν ὅποι βούλεται;*	***Ol.* I. p. 19. (3, 8, 2. R.)** *ἂν δ' ἐκεῖνα (τὰ τ. Ὀλυνθίων) Φίλιππος λάβῃ, τίς αὐτὸν ἔτι κωλύσει δεῦρο βαδίζειν;*

***Ol.* I. p. 17. (3, 7, 2. R.)**

καὶ γὰρ Παγασὰς ἀπαιτεῖν αὐτόν εἰσιν ἐψηφισμένοι (**Thessali**), *καὶ Μαγνησίαν κεκωλύκασι τειχίζειν.*

***Ol.* II. p. 24. (1, 5, 1. R.)**

καὶ γὰρ νῦν εἰσιν ἐψηφισμένοι Παγασὰς ἀπαιτεῖν καὶ περὶ Μαγνεσίας λόγους ποιεῖσθαι.

***Ol.* I. p. 18. (3, 7, 5. R.)**

πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι.

***Ol.* II. p. 28. (1, 9, 4. R.)**

πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσαθαι πάντα πέφυκεν.

***Adv. Leptin.* p. 147. Tom. II.**

τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ πλεῖστοι κτῶνται μὲν τἀγαθὰ τῷ καλῶς βουλεύεσθαι καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν, φυλάττειν δ' οὐκ ἐθέλουσι τοῖς αὐτοῖς τούτοις.

***Ol.* II. p. 22. (1, 2, 3. R.)**

πάντα διεξελήλυθεν οἷς πρότερον παρακρουόμενος μέγας νῦν ηὐξήθη, **et paulo post:** *οὐδείς ἐστιν, ὅντινα οὐ πεφενάκικεν — ὅυτως ηὐξήθη.*

***Adv. Philip. epist.* p. 164. Tom. I.**

οἷς πρότερον ηὐξήθη, φενακίζων ἀεί τινας καὶ μεγάλα ἐπαγγελόμενος εὐεργετήσειν, πάντα ταῦτα διεξελήλυθεν ἤδη.

***Ol.* II. p. 23. (1, 4, 2. R.)**

ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ καὶ πᾶσι ταὐτὰ συμφέρῃ τοῖς μετέχουσι τοῦ πολέμου, καὶ συμπονεῖν καὶ φέρειν τὰς συμφορὰς καὶ μένειν ἐθέλουσιν ἄνθρωποι· ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. **Paulo ante:** *τὰ χωρία καὶ λιμένας καὶ τὰ τοιαῦτα προείληφεν.*

***Adv. Phil. ep.* p. 165.**

ὅταν μὲν ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συνέχηται καὶ ταὐτὰ πᾶσι συμφέρῃ τοῖς μετέχουσι τῶν πολέμων, μένει τὰ συσταθέντα βεβαίως· ὅταν δ' ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ πλεονεξίας ἀπάτῃ καὶ βίᾳ κατέχηται, καθάπερ ὑπὸ τούτου νῦν, μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα ταχέως ἅπαντα διέσεισε καὶ διέλυσεν. **Paulo ante:** *πολλὰ προείληφεν ἡμῶν χωρία καὶ λιμένας καὶ τοιαῦθ' ἕτερα χρήσιμα πρὸς πόλεμον.*

***Ol.* II. p. 23. (1, 4, 3. R.)**

οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν — ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον δυναμὶν βεβαίαν κτήσασθαι.

Cf. etiam Ol. II. p. 22. (1, 3, 1. R.) *σφοδρ' ἂν ἡγοῦμην καὶ αὐτὸς φοβερὸν εἶναι τὸν Φίλιππον καὶ θαυμαστόν, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον.*

***De Corona* p. 324. (c. 67. ed. Harles.)**

θεάσασθε, ὡς σαθρόν, ὡς ἔοικεν, ἔστι φύσει πᾶν ὅ τι ἂν μὴ δικαίως ἢ πεπραγμένον.

***Ol.* II. p. 24. (1, 5, 2. R.)**

σκοπεῖσθε — ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον —, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἕξουσιν, (**not. Rued. De *fal. leg.* p. 78. Tom. II.** *ὁ τοίνυν μέγιστον ἁπάντων καὶ οὐ λόγος, ἀλλ' ἔργον ἤδη.* ***de Symm.* extr. T. I.** *τὰ ἔργα ἡμῶν ὅπως ἄξια τῶν προγόνων ἔσται σκοπῶμεν, μὴ τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος λόγους*) — *ὡς ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιστα δὲ ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. ὅσῳ γὰρ ἑτοιμότατ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ.*

***Adv. Phil. ep.* p. 169 s.**

φημὶ — παρακαλεῖν τοὺς ἄλλους Ἕλληνας μὴ λόγοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις —.

***Ol.* II. p. 24 ss. (1, 6, 1 ss. R.)**

ὅλως μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις καὶ ἀρχὴ ἐν μὲν προσθήκης μέρει ἐστί τις οὐ σμικρά, — — αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενὴς καὶ πολλῶν κακῶν ἐστὶ μεστή. καὶ γὰρ οὗτος ἅπασι τούτοις, οἷς ἄν τις ὡς ἅπας μέν ἐστι λόγος μάταιος, πράξεων ἄμοιρος γενόμενος· τοσούτῳ δὲ μάλιστα ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅσῳ δοκοῦμεν αὐτῇ προχειρότατα χρῆσθαι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

***Adv. Phil. ep.* p. 165 s.**

ὅλως μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥσπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι καὶ πρὸς τηλικοῦτον ὄγκον πραγμάτων εὐκαταφρόνητος. ἔτι δὲ αὐτὴν οὗτος αὐ-

μέγας αὐτὸν ἡγήσαιτο, τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς στρατείαις ἐτ' ἐπισφαλεστέραν αὐτήν, ἣ ὑπῆρχει φύσει, κατεσκεύακεν ἑαυτῷ. μὴ γὰρ οἴεσθε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῖς αὐτοῖς Φίλιππόν τε χαίρειν καὶ τοὺς ἀρχομένους· ἀλλ' ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμεῖ — δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος, τοῖς δὲ τῆς — φιλοτιμίας — οὐ μετέστι.

Paulo post: οἱ μὲν οὖν πολλοὶ Μακεδόνων πῶς ἔχουσι Φιλίππῳ, ἐκ τούτων ἄν τις σκέψαιτο οὐ χαλεπῶς· οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι δόξαν μὲν ἔχουσιν, ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, ὡς δ' ἐγὼ — ἤκουον — οὐδένων εἰσὶ βελτίους.

Ol. II. p. 26 s. (1, 7, 1. — 1, 8, 4. R.)

φιλοτιμίᾳ πάντας ἀπωθεῖν αὐτὸν — βουλόμενον πάντα αὐτοῦ δοκεῖν εἶναι τὰ ἔργα. — — — νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη· εἰ δέ τι πταίσει, τότ' ἀκριβῶς αὐτοῦ ταῦτα πάντ' ἐξετασθήσεται. δοκεῖ δ' ἔμοιγε, ὦ ἄνδ. Ἀθ., οὐκ εἰς μακρὰν, ἂν οἵ τε θεοὶ θέλωσι καὶ ὑμεῖς βούλησθε. ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς τὸς τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς στρατείαις καὶ πᾶσιν, οἷς ἄν τις μέγαν εἶναι νομίσειε, σφαλερωτέραν αὐτῷ πεποίηκε. μὴ γὰρ οἴεσθε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῖς αὐτοῖς Φίλιππόν τε χαίρειν καὶ τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ἐννοεῖσθε, ὡς ὁ μὲν ἐπιθυμεῖ δόξης, ὁ δὲ ἀσφαλείας.

Paulo post: τοὺς μὲν πολλοὺς τῶν Μακεδόνων ἐκ τούτων ἄν τις ἴδοι, πῶς διάκεινται πρὸς τὸν Φίλιππον. τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας εὑρήσετε, δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρίᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας.

***Adv. Phil. ep.* p. 166 ss.**

οὕτω αὐτὸν φιλότιμον εἶναι — ὥστε βουλόμενον τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων ἅπαντ' αὐτοῦ δοκεῖν εἶναι. — — νῦν μὲν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὸ κατορθοῦν αὐτὸν ἐπισκοτεῖ πᾶσι τοῖς τοιούτοις· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δέ τι πταίσει, τότ' ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα ταῦτα. συμβαίνει γὰρ ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν. ὅταν

σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἂν ἐρρωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν. ἐπὰν δὲ ἀρρώστημα τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα κἂν στρέμμα κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ. οὕτω καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα. εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν, ταύτῃ φόβερον προσπολεμῆσαι νομίζει, σώφρονος μὲν ἀνθρώπου λογισμῷ χρῆται. μεγάλη γὰρ ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε, εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην, ἢ τὴν ἐκείνου. πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχειν ὁρῶ ἡμῖν ἐνούσας ἢ ἐκείνῳ. ἀλλ', οἶμαι, καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μή τί γε δὴ τοῖς θεοῖς. οὐ δὴ θαύμαστόν ἐστιν εἰ στρατευόμενος καὶ πονῶν ἐκεῖνος αὐτὸς καὶ παρὼν ἐφ' ἅπασι καὶ μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείμὲν ἐρρωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀρρωστήσῃ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα κἂν στρέμμα (De Cor. p. 314. c. 58. ὥσπερ τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματα, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖται) κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων ᾖ μὴ τελέως ὑγιαῖνον. οὕτω καὶ τῶν βασιλειῶν καὶ πασῶν τῶν δυναστειῶν, ἕως μὲν ἂν ἐν τοῖς πολέμοις κατορθῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστιν· ἐπὰν δέ τι πταίσωσιν ὁ νῦν εἰκὸς παθεῖν ἐκεῖνον μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον, γίγνεται φανερὰ τὰ δυσχερῆ πάντα τοῖς ἅπασιν. εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὸν Φίλιππον ὁρῶν εὐτυχοῦντα, ταύτῃ φόβερον εἶναι νομίζει καὶ δυσπολέμητον, σώφρονος μὲν ἀνδρὸς χρῆται προνοίᾳ. μεγάλη γὰρ ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον ἡ τύχη ἐστὶ πρὸς ἅπαντα τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. κατὰ πολλοὺς μέν τοι τρόπους ἕλοιτ' ἄν τις οὐχ ἧττον τὴν ἡμετέραν εὐτυχίαν, ἢ τὴν ἐκείνου. — — ἔτι δὲ τοσούτῳ πλείους ἀφορμὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχομεν, ὅσῳ διατελοῦμεν εὐσεβέστερα καὶ δικαιότερα πράττοντες. — ὁ μὲν

πων ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφιζομένων καὶ πυνθανομένων περιγίνεται. [*adv. Phil.* IV. p. 148. ὑμεῖς νῦν πυνθάνεσθε, τί ποιεῖ Φίλιππος καὶ ποῖ πορεύεται] οὐδὲ θαυμάζω τοῦτ' ἐγώ. τουναντίον γὰρ ἂν ἦν θαυμαστόν, εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς ὧν τοῖς πολεμοῦσι προσήκει, τοῦ πάντα ποιοῦντος ἃ δεῖ περιῆμεν.

αὐτὸς στρατεύεται καὶ ταλαιπωρεῖ καὶ τοῖς κινδύνοις πάρεστιν, οὔτε καιρὸν παριεὶς, οὔτε ὥραν ἔτους παραλείπων οὐδεμίαν· ἡμεῖς δὲ (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς) οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ καὶ ψηφιζόμενοι καὶ πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγοράν. — — οὔκουν ἐστὶν οὐδὲν θαυμαστὸν, εἴ τι πλεονέκτηκεν ἡμῶν, — ἀλλὰ μᾶλλον εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς ὧν προσήκει τοῦς πολεμοῦντας νομίζομεν, κρατήσειν τοῦ πάντα πράττοντος, ἃ δεῖ τοὺς πλεονεκτήσειν μέλλοντας.

Ol. II. p. 28. (1, 9, 3. R.)
οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., ὥστε δι' ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τούτων ἐλπίζετε τῶν αὐτῶν πράξεων, ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι.

***Adv. Phil. ep.* p. 169.**
μὴ γὰρ ὑπολάβοι τις ὑμῶν, δι' ὧν ἐκ χρηστῶν ἐγένετο τὰ πράγματα χείρω τὰ τῆς πόλεως, διὰ τούτων αὐτὰ πάλιν ἀναλήψεσθαι καὶ γενήσεσθαι βελτίω.

Ol. II. 29. (1, 11, 1. R.)
πρότερον μὲν γὰρ, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., εἰςεφέρετε κατὰ συμμορίας, νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας. ῥήτωρ ἡγεμὼν ἑκατέρων, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ, καὶ οἱ βοησόμενοι τριακόσιοι· οἱ δ' ἄλλοι προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δὲ ὡς ἐκείνους.

***De Contributione* p. 184.**
πρότερον μὲν κατὰ συμμορίας εἰσεφέρετε, νῦν δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας. ῥήτωρ ἡγεμών, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ, καὶ οἱ βοησόμενοι μεθ' ἑκατέρων τριακόσιοι· οἱ δ' ἄλλοι προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δ' ὡς ἐκείνους.

Ol. III. p. 31. (2, 1, 1. R.)
Οὐχὶ ταὐτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., ὅταν τε εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.

***Prooem.* p. 225.**
Οὐχὶ ταὐτὰ γιγνώσκειν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., παρίσταταί μοι, ὅταν τό τε τῆς πολιτείας ὄνομα ὑμῶν ἀκούσω καὶ ὅταν τὸν τρόπον, ὃν προσφέρονταί τινες ὑμῶν τοῖς ὑπὲρ ταύτης λέγουσιν, ἴδω.

Ol. III. p. 32. (2, 2, 1. R.)
πέπεισμαι γὰρ — τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγέναι τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῷ μὴ συνιέναι.

Ol. I. p. 12. s. (3, 2, 3. R.)
οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις ἔθ' ὑμῖν τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλειν ὑπολείπεται.

***Adv. Aristocr.* p. 53. Tom. III.**
ὅτι, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., πολλὰ γιγνώσκοντες ὀρθῶς ὑμεῖς οὐ διὰ τέλους χρῆσθε αὐτοῖς.

Cf. infra *de Rhod. lib.* p. 204. et *Prooem.* p. 244. οὐδετώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν τὸ διδάξαι τὰ βέλτιστα ὑμᾶς — ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε — ἀλλὰ τὸ πεῖσαι πράττειν ταῦτα κ. τ. λ.

Ol. III. p. 38. (2, 7, 4. R.)
οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν ἀλλ' οἰκείοις, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., εὐδαίμοσιν ἔξεστι γενέσθαι.

***De Contrib.* p. 184.**
οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν παραδείγμασι χρησαμένοις ἀλλ' οἰκείοις ἐξέσθ' ἃ προσήκει πράττειν εἰδέναι.

Ol. III. p. 38 s. (2, 8, 1. R.)
πέντε μὲν καὶ τετταράκοντα ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἦρξαν ἑκόντων, πλείω δ' ἢ μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγον· — πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι.

***De Contr.* p. 186.**
πέντε μὲν τοί νυν καὶ τετταράκοντα ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἦρξαν ἑκόντων ἐκεῖνοι, πλείω δ' ἢ μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνήγαγον· πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια.

Ol. III. p. 39. (2, 8, 2. R.)	*De Contr.* p. 186 s.	*Adv. Aristocratem* p. 75.
δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων, (cf. infra Andr. p. 301. et Timocr. p. 147. περίεστι — τὰ τῶν ἀναθημάτων κ. λ.) ὥστε μηδενὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι· ἰδίᾳ δ' οὕτω σώφρονες ἦσαν καὶ σφόδρα ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἤθει μένοντες, ὥστε τὴν Ἀριστείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τοτε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρα οἶδεν ὑμῶν ὁποία ποτ' ἐστὶν, ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν.	οἰκοδομήματα μέν γε καὶ κόσμον τῆς πόλεως καὶ ἱερῶν καὶ λιμένων καὶ τῶν ἀκολούθων τούτοις τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον κατέλιπον ἐκεῖνοι, ὥστε μηδενὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι· — τὰς δὲ ἰδίας οἰκίας τῶν ἐν δυνάμει τότε γενομένων οὕτω μετρίας καὶ τῷ τῆς πολιτείας ὀνόματι ἀκολούθους, ὥστε τὴν Θεμιστοκλέους καὶ τὴν Κίμωνος καὶ τὴν Ἀριστείδου καὶ Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρ' οἶδεν ὑμῶν ὁποία ποτ' ἐστίν, ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν.	καὶ γάρ τοι τότε τὰ τῆς πόλεως ἦν εὔπορα καὶ λαμπρὰ δημοσίᾳ et paulo post: τὰ — τῆς πόλεως οἰκοδομήματα καὶ κατασκευάσματα τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα, ὥστε μηδενὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι. Paulo ante: ἰδίᾳ δὲ οὐδεὶς ὑπερεῖχε τῶν πολλῶν. τεκμήριον δὲ· τὴν Θεμιστοκλέους γὰρ οἰκίαν καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν, εἴ τις ἄρα οἶδεν ὑμῶν ὁποία ποτ' ἐστὶν, ὁρᾷ τῶν πολλῶν οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν.
Ol. III. p. 40. (2, 9 s. R.)	*De Contr.* p. 187.	*Adv. Aristocr.* p. 76.
καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι; τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ	νῦν δ', ὦ ἄνδρ. Ἀθ., δημοσίᾳ μὲν ἡ πολις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ	δημοσίᾳ δ' ὑμεῖς ἃ μὲν οἰκοδομεῖτε καὶ κονιᾶτε, ὡς μικρὰ καὶ γλίσχρα, αἰσχύνη λέγειν.

κρήνας καὶ λήρους; ἀποβλέψατε δὴ πρὸς τοὺς τὰ τοιαῦτα πολιτευομένους, ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δὲ ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι, ἔνιοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι· ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. τί δὴ τὸ πάντων αἴτιον τούτων, καὶ τί δήποτε ἅπαντ' εἶχε καλῶς τότε καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον — αὐτὸς ὁ δῆμος δεσπότης τῶν πολιτευομένων ἦν καὶ κύριος αὐτὸς ἁπάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀγαπητὸν ἦν παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἑκάστῳ καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν· νῦν δὲ τοὐναντίον, κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν οἱ πολιτευόμενοι καὶ	κρήνας καὶ κονιάματα καὶ λήρους. — ἰδίᾳ δ' οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι, οἱ μὲν τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας τὰς ἰδίας οἰκίας κατεσκευάκασιν, οὐ μόνον τῶν πολλῶν ὑπερηφανωτέρας, οἱ δὲ γῆν συνεωνημένοι γεωργοῦσιν, ὅσην οὐδ' ὄναρ ἤλπισαν πώποτε. τούτων τὸ αἴτιον πάντων, ὅτι τότε μὲν ὁ δῆμος ἦν δεσπότης καὶ κύριος ἁπάντων, καὶ ἀγαπητὸν ἦν παρ' ἐκείνου τῶν ἄλλων ἑκάστῳ καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαμβάνειν. νυνὶ δὲ τοὐναντίον, κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν οὗτοι καὶ διὰ τούτων ἅπαντα πράττεται, ὁ δέ δῆμος ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει, καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε, ἄν τι αὐτοὶ μεταδιδῶσι, λαμβάνοντες.	Paulo ante: νῦν δ' ἰδίᾳ μὲν ἑκάστῳ τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων τοσαύτη περιουσία ἐστὶν, ὥστε τινὲς μὲν αὐτῶν πολλῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας τὰς ἰδίας κατεσκευάκασιν οἰκίας· γῆν δ' ἔνιοι πλείω πάντων ὑμῶν τῶν ἐν τῷ δικαστηρίῳ συνεώνηνται. Haud longe post: οἱ τὰ κοινὰ διοικοῦντες ἐκ πτωχῶν [εἰσὶν] εὔποροι καὶ πολλοῦ χρόνου τροφὴν ἄφθονον εἰσιν ἡτοιμασμενοι. — τότε μὲν γὰρ ἦν ὁ δῆμος δεσπότης τῶν πολιτευομένων, νῦν δ' ὑπηρέτης, αἴτιοι δ' οἱ τὰ τοιαῦτα γράφοντες καὶ συνεθίζοντες ὑμᾶς, ὑμῶν μὲν αὐτῶν καταφρονεῖν, ἕνα δ' ἢ δύο θαυμάζειν ἀνθρώπους. εἶθ' οὗτοι κληρονομοῦσι τῆς ὑμετέρας δόξης καὶ τῶν ὑμετέρων ἀγαθῶν, ὑμεῖς δ' οὐδ' ὁτι-

διὰ τούτων ἅπαντα πράττεται, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῃρημένοι τὰ χρήματα καὶ συμμάχους ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε, ἀγαπῶντες ἐὰν μεταδῶσι θεωρικῶν ὑμῖν κ. λ.

οὖν ἀπολαύετε, ἀλλὰ μάρτυρες ἐστὲ τῶν ἑτέρων ἀγαθῶν; οὐδενὸς ἄλλου μετέχοντες ἢ τοῦ ἐξαπατᾶσθαι.

Ol. III. p. 41. (2, 10, 3. R.)

ἔστι δ' οὐδέποτ', οἶμαι, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας· ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν.

De Contrib. p. 186.

ἔστι δ' οὐδέποτ', οἶμαι, δυνατὸν, μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν, ὥσπερ οὐδὲ καλὰ καὶ λαμπρὰ πράττοντας μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρονεῖν· ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν.

Ol. III. p. 41. (2, 10, 5 s. R.)

ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., — τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτ' ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ, καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλό τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥᾳθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα.

Proocem. p. 267 s.

νῦν δὲ δραχμῇ καὶ χοῖ καὶ τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσιν, ὁμοιότατα, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόντες ὑμῖν. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτε ἀποθνήσκειν ἐᾷ, καὶ ταῦτα οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι μεῖζον πράττειν ἐᾷ, οὔτε αὐτὰ ἐξαρκεῖν δύναται.

Adv. Phil. p. 44. (1, 1. R.) et Prooem. p. 224 s.

Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων (= Pr.) ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον, εἰ δὲ μὴ, τότ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γιγνώσκω λέγειν· ἐπειδὴ δὲ περὶ (ὑπὲρ Pr.) ὧν πολλάκις εἰρήκασιν οὗτοι πρότερον συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν (περὶ τούτων νυνὶ σκοπεῖτε Pr.), ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν (μετὰ τούτους δοκεῖν λέγειν Pr.)

Adv. Phil. I. p. 44. (1, 2. R.)

πρῶτον μὲν οὖν οὐκ ἀθυμητέον, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῖς παροῦσι πράγμασιν, οὐδ' εἰ πάνυ φαύλως ἔχειν δοκεῖ. ὁ γάρ ἐστι χείριστον αὐτῶν ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει. (cf. supra Olynth. I. p. 12. τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων καὶ βέλτιστον ὑπάρχει) τί οὖν ἐστὶ τοῦτο; ὅτι οὐδέν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τῶν δεόντων ποιούντων ὑμῶν κακῶς τὰ πράγματα ἔχει, ἐπεί τοί γε, εἰ

Prooem. p. 247.

ἔπειτ' οὐκ ἀθυμητέον τοῖς γεγενημένοις. ὁ γάρ ἐστι τῶν παρεληλυθότων χείριστον, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει.

τί οὖν τοῦτ' ἔστιν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ.; ὅτι οὐδὲν ὑμῶν τῶν δεόντων ποιούντων κακῶς ἔχει τὰ πράγματα, ἐπεὶ εἴ γε πάνθ' ἃ προσῆκε

Adv. Phil. III. p. 120.

εἰ πάνυ φαύλως τὰ πράγματα ἔχει καὶ πολλὰ προεῖται, ὅμως ἐστὶν, ἐὰν ὑμεῖς τὰ δέοντα ποιεῖν βούλησθ', ἔτι πάντα ταῦτα ἐπανορθώσασθαι. καὶ παράδοξον μὲν ἴσως ἐστὶν, ὁ μέλλω λέγειν, ἀληθὲς δέ· τὸ χείριστον ἐν τοῖς παρεληλυθόσι, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει. τί οὖν ἐστὶ τοῦτο; ὅτι οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα οὐδὲν τῶν δεόντων ποιούντων ὑμῶν κακῶς τὰ πράγματα ἔχει, ἐπεί τοί γε, εἰ πάνθ' ἃ προσήκει πραττόντων ὑμῶν

πάνθ' ἃ προσήκει πραττόντων οὕτως εἶχεν, οὐδ' ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ βελτίω γενέσθαι.

πραττόντων οὕτως εἶχεν, οὐδ' ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ γενέσθαι βελτίω.

οὕτω διέκειτο, οὐδ' ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ γενέσθαι βελτίω.

Adv. Phil. I. p. 45. (2, 3. R.)

εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ανδρ. Ἀθ., δυσπολέμητον οἴεται τὸν Φίλιππον εἶναι, — ὀρθῶς μὲν οἴεται.

Adv. Phil. ep. p. 167.

εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ανδρ. Ἀθ., τὸν Φίλιππον ὁρῶν εὐτυχοῦντα, ταύτῃ φοβερὸν εἶναι νομίζει καὶ δυσπολέμητον, σώφρονος μὲν ἀνδρὸς χρῆται προνοίᾳ.

Olynth. II. p. 27. (1, 8, 1. R.)

εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν, ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει, σώφρονος μὲν ἀνθρώπου λογισμῷ χρῆται.

Adv. Phil. I. p. 47. (4, 1. R.)

πότ' οὖν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., πότε ἃ χρὴ πράξετε; ἐπειδὰν τί γένηται; ἐπειδὰν νὴ Δί' ἀνάγκη τις ᾖ. νῦν δὲ τί χρὴ τὰ γιγνόμενα ἡγεῖσθαι; ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι τοῖς ἐλευθέροις μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων αἰσχύνην εἶναι. ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιϊόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγοράν. — „λέγεταί τι καινόν;" γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν;

De Cherson. p. 110. et *adv. Phil.* IV. p. 148.

πότε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελήσομεν; ὅταν νὴ Δί' ἀνάγκη τις ᾖ; ἀλλ' ἢν μὲν ἄν τις ἐλευθέρων ἀνθρώπων ἀνάγκην εἴποι, οὐ μόνον ἤδη πάρεστιν, ἀλλὰ καὶ πάλαι παρελήλυθε.

Adv. Phil. I. p. 48. (4, 5. R.)

μηδ' ἂν ἐξ ἀρχῆς δοκῶ τινι καινὴν παρασκευὴν λέγειν, ἀναβαλλε-

Adv. Phil. epistolam p. 168.

πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν, εἴ τι λέγεται νεώτερον, καί τοί τί γένοιτ' ἂν νεώτερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ καταφρονῶν Ἀθηναίων;

Prooem. p. 239.

μὴ θορυβῆσαι, μηδ' ἀναβαλεῖν νομίσαι με καὶ χρόνον ἐμποιεῖν. οὐ

σθαί με τὰ πράγματα ἡγείσθω. οὐ γὰρ οἱ ταχὺ καὶ τήμερον εἰπόντες μάλιστα εἰς δέον λέγουσιν. οὐ γὰρ ἂν τά γε ἤδη γεγενημένα κωλῦσαι δυνηθείημεν τῇ νυνὶ βοηθείᾳ κωλῦσαι δυνηθείημεν· ἀλλ' ὃς ἂν δείξῃ, (cf. infra de Symmor. p. 191. et Prooem. p. 230.) τίς πορισθεῖσα πάρασκευὴ καὶ πόσῃ καὶ πόθεν διαμεῖναι δυνήσεται, ἕως ἂν ἢ διαλυσώμεθα πεισθέντες τὸν πόλεμον ἢ περιγενώμεθα τῶν ἐχθρῶν· οὕτω γὰρ οὐκέτι τοῦ λοιποῦ πάσχοιμεν ἂν κακῶς.

γὰρ οἱ ταχὺ καὶ τήμερον εἰπόντες μάλιστ' εἰς τὸ δέον λέγουσιν· οὐ γὰρ ἂν τά γ' ἤδη γεγενημένα κωλῦσαι δυνηθείημεν τῇ νῦν βοηθείᾳ· ἀλλ' ὃς ἂν δείξῃ, τίς πορισθεῖσα παρασκευὴ νυνὶ διαμεῖναι δυνήσεται, τέως ἂν ἢ περιγενώμεθα τῶν ἐχθρῶν, ἢ πεισθέντες διαλυσώμεθα τὸν πόλεμον. οὕτω γὰρ οὐκέτι τοῦ λοιποῦ σχοῖμεν ἂν κακῶς.

Adv. Phil. I. p. 56. (12, 1. R.)

εἰ μέν, ὅσα ἄν τις ὑπερβῇ τῷ λόγῳ, ἵνα μὴ λυπήσῃ, καὶ τὰ πράγματα ὑπερβήσεται, δεῖ πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν· εἰ δ' ἡ τῶν λόγων χάρις, ἂν ᾖ μὴ προσήκουσα, ἔργῳ ζημία γίγνεται, αἰσχρόν ἐστιν, [ὦ ἄνδρ. Ἀθ.,] φενακίζειν ἑαυτοὺς —.

Prooem. p. 225.

εἰ μέν, ὅσα ἂν τῷ λόγῳ τις ὑπερβῇ, ἵνα μὴ λυπήσῃ, καὶ τὰ πράγματα ὑπερβήσεται, δεῖ πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν· εἰ δ' ἡ τῶν λόγων χάρις, ἂν ᾖ μὴ προσήκουσα, ἔργῳ ζημία γίγνεται, αἰσχρόν ἐστιν φενακίζειν ἑαυτούς.

Adv. Phil. I. extr.

νικῴη δ' ὅ τι πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν.

Ol. III. (2. R.) extr.

ὑμεῖς δ' ἕλοισθε ὅ τι καὶ τῇ πόλει καὶ ἅπασι συνοίσειν ὑμῖν μέλλει.

De Pace p. 62. (1, 2. R.) et *adv. Phil.* IV. p. 149.

οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι, ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα.

Adv. Phil. II. p. 75 s.

πάντα πραγματεύεται κατὰ τῆς πόλεως συντάττων,

De Chersoneso p. 107.

οὐδενὶ μέντοι μᾶλλον ἢ τῇ πολιτείᾳ πολεμεῖ (p. 108. πάνθ' ὅσα

Adv. Phil. IV. p. 144.

οὐδενὶ μέντοι μᾶλλον ἢ τῇ πολιτείᾳ πολεμεῖ (p. 145. πᾶνθ' ὅσα

πραγματεύεται καὶ κατασκευάζεται νῦν, ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν κατασκευάζεται) οὐδ' ἐπιβουλεύει καὶ σκοπεῖ μᾶλλον οὐδὲ ἓν τῶν πάντων, ἢ ὅπως ταύτην καταλύσῃ· καὶ τοῦτ' εἰκότως τρόπον τινὰ νῦν γε δὴ πράττει.

πραγματεύεται καὶ κατασκευάζεται νῦν, ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν παρασκευάζεται) οὐδ' ἐπιβουλεύει καὶ σκοπεῖ μᾶλλον οὐδὲν τῶν ἁπάντων, ἢ ὅπως ταύτην καταλύσῃ· καὶ τοῦτ' ἐξ ἀνάγκης τρόπον τινὰ νῦν γε δὴ ποιεῖ.

καὶ τοῦτ' ἐξ ἀνάγκης τρόπον τιν' αὐτῷ νῦν γε δὴ συμβαίνει.

***Adv. Phil.* IV. p. 144 s.**

λογίζεσθε γάρ· ἄρχειν βούλεται. τούτου δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπειληφὼς ὑμᾶς ἀδικεῖ πολὺν ἤδη χρόνον· καὶ τοῦτ' αὐτὸς ἄριστα σύνοιδεν ἑαυτῷ. οἷς γὰρ οὗσιν ὑμετέροις ἔχει χρῆσθαι, τούτοις πάντα τἄλλα ἀσφαλῶς κέκτηται· εἰ γὰρ Ἀμφίπολιν καὶ Ποτίδαιαν προεῖτο, οὐδ' ἂν οἴκοι μένειν βεβαίως ἡγεῖτο. ἀμφότερα οὖν οἶδε, καὶ ἑαυτὸν ὑμῖν ἐπιβουλεύοντα, καὶ ὑμᾶς αἰσθανομένους· εὖ φρονεῖν δ' ὑμᾶς ὑπολαμβάνων δικαίως ἂν αὐτὸν μισεῖν νομίζει.

λογίζεσθε γάρ· ἄρχειν βούλεται. τούτου δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπειληφὼς ὑμᾶς ἀδικεῖ πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τοῦτ' αὐτὸς ἄριστα σύνοιδεν ἑαυτῷ. οἷς γὰρ οὗσιν ὑμετέροις ἔχει χρῆσθαι, τούτοις ἅπαντα τἄλλα βεβαίως κέκτηται. εἰ γὰρ Ἀμφίπολιν καὶ Ποτίδαιαν προεῖτο, οὐδ' ἂν ἐν Μακεδονίᾳ μένειν ἀσφαλῶς ἡγεῖτο. ἀμφότερα οὖν οἶδε, καὶ αὐτὸν ὑμῖν ἐπιβουλεύοντα, καὶ ὑμᾶς αἰσθανομένους. εὖ φρονεῖν δ' ὑμᾶς ὑπολαμβάνων δικαίως μισεῖν αὐτὸν ἡγεῖται,

***De Haloneso* p. 87.**

οἱ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι καὶ τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς λαμβάνοντες οἴονται οἴκαδε λαμβάνειν, τὰ οἴκοι πωλοῦντες.

***Adv. Phil.* IV. p. 144 ss.**

εἰσὶ τοίνυν τινές, οἱ τότ' ἐξελέγχειν τὸν παριόντα οἴονται, ἐπειδὰν ἐρωτήσωσι· τί οὖν χρὴ ποιεῖν; οἷς ἐγὼ μὲν τὸ δικαιότατον καὶ ἀληθέστατον τοῦτο ἀποκρινοῦμαι, ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἃ νυνὶ ποιεῖτε. πρῶτον μέν,

εἰσὶ δέ τινες, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι τοὺς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγους εὐθέως εἰώθασιν ἐρωτᾷν· τί οὖν χρὴ ποιεῖν; οὐχ ἵνα ἀκούσαντες ποιήσωσι· χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων· ἀλλ' ἵνα τοῦ λέγοντος ἀπαλλαγῶσι· δεῖ δ' ὁ ὅμως εἰπεῖν, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. πρῶτον μεν,

ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῦτο δεῖ (= **Phil. IV.**) παρ' ὑμῖν αὐτοῖς βεβαίως γνῶναι, ὅτι τῇ πόλει Φίλιππος πολεμεῖ καὶ τὴν εἰρήνην λέλυκε· καὶ παύσασθε περὶ τούτων κατηγοροῦντες ἀλλήλων (= **Phil.**)· καὶ κακόνους μέν ἐστι καὶ ἐχθρὸς ὅλῃ τῇ πόλει καὶ τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει, προσθήσω δὲ καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἀνθρώποις (θεοῖς, οἵπερ αὐτὸν ἐξολέσειαν **Phil.**) — οὐδενὶ μέντοι μᾶλλον ἢ τῇ πόλει. **usque ad** *νῦν γε δὴ πράττει* **sive** *ποιεῖ* **ex utraque oratione decerpta paulo ante leguntur. Sequitur in or, *de Chersoneso* —** *οἶδε γὰρ ἀκριβῶς,* **et in *Phil.* IV. paucis interpositis** *οἶδεν ἀκριβῶς, ὅτι, οὐδ' ἂν πάντων* (ἁπάντων **Ph.**) *τῶν ἄλλων γένηται κύριος, οὐδὲν ἔσται αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατῆσθε, ἀλλ' ἐάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα, ἃ πολλὰ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπῳ* (πολλὰ δ' ἂν γένοιτο ἀνθρώπῳ **Ph.**) *ἥξει πάντα τὰ νῦν συμβεβιασμένα* (βεβ. **Ph.**) *καὶ καταφεύξεται πρὸς ὑμᾶς. ἐστὲ γὰρ ὑμεῖς οὐκ αὐτοὶ πλεονεκτῆσαι καὶ κατασχεῖν ἀρχὴν εὖ πεφυκότες, ἀλλ' ἕτερον λαβεῖν κωλῦσαι καὶ* († τὸν **Ph.**) *ἔχοντ' ἀφελέσθαι δεινοὶ* (= **Ph.**) *καὶ ὅλως ἐνοχλῆσαι τοῖς ἄρχειν βουλομένοις καὶ πάντας ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι* (δεινοί **Ph.**). *οὔκουν βούλεται τοῖς ἑαυτοῦ* (αὐτοῦ **Ph.**) *καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ* (= **Ph.**),

νοντες οἴονται οἴκαδε λαμβάνειν, τὰ οἴκοι πωλοῦντες.

***De Chersoneso* p. 106 ss.**

εἰσὶ τοίνυν τινές, οἱ τότ' ἐξελέγχειν τὸν παριόντα οἴονται, ἐπειδὰν ἐρωτήσωσι· τί οὖν χρὴ ποιεῖν; οἷς ἐγὼ μὲν τὸ δικαιότατον καὶ ἀληθέστατον τοῦτο ἀποκρινοῦμαι, ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἃ νυνὶ ποιεῖτε. πρῶτον μέν,

νοντα πάντα καὶ τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες.

***Adv. Phil.* IV. p. 144 ss.**

εἰσὶ δέ τινες, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι τοὺς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγους εὐθέως εἰώθασιν ἐρωτᾷν· τί οὖν χρὴ ποιεῖν; οὐχ ἵνα ἀκούσαντες ποιήσωσι· χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων· ἀλλ' ἵνα τοῦ λέγοντος ἀπαλλαγῶσι· δεῖ δ' ὁ ὅμως εἰπεῖν, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. πρῶτον μεν,

ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῦτο δεῖ (= **Phil. IV.**) παρ' ὑμῖν αὐτοῖς βεβαίως γνῶναι, ὅτι τῇ πόλει Φίλιππος πολεμεῖ καὶ τὴν εἰρήνην λέλυκε· καὶ παύσασθε περὶ τούτων κατηγοροῦντες ἀλλήλων (= **Phil.**)· καὶ κακόνους μέν ἐστι καὶ ἐχθρὸς ὅλῃ τῇ πόλει καὶ τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει, προσθήσω δὲ καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἀνθρώποις (θεοῖς, οἵπερ αὐτὸν ἐξολέσειαν **Phil.**) — οὐδενὶ μέντοι μᾶλλον ἢ τῇ πόλει. **usque ad** *νῦν γε δὴ πράττει* **sive** *ποιεῖ* **ex utraque oratione decerpta paulo ante leguntur. Sequitur in or, *de Chersoneso* —** *οἶδε γὰρ ἀκριβῶς,* **et in *Phil.* IV. paucis interpositis** *οἶδεν ἀκριβῶς, ὅτι, οὐδ' ἂν πάντων* (ἁπάντων **Ph.**) *τῶν ἄλλων γένηται κύριος, οὐδὲν ἔσται αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατῆσθε, ἀλλ' ἐάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα, ἃ πολλὰ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπῳ* (πολλὰ δ' ἂν γένοιτο ἀνθρώπῳ **Ph.**) *ἥξει πάντα τὰ νῦν συμβεβιασμένα* (βεβ. **Ph.**) *καὶ καταφεύξεται πρὸς ὑμᾶς. ἐστὲ γὰρ ὑμεῖς οὐκ αὐτοὶ πλεονεκτῆσαι καὶ κατασχεῖν ἀρχὴν εὖ πεφυκότες, ἀλλ' ἕτερον λαβεῖν κωλῦσαι καὶ* († τὸν **Ph.**) *ἔχοντ' ἀφελέσθαι δεινοὶ* (= **Ph.**) *καὶ ὅλως ἐνοχλῆσαι τοῖς ἄρχειν βουλομένοις καὶ πάντας ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι* (δεινοί **Ph.**). *οὔκουν βούλεται τοῖς ἑαυτοῦ* (αὐτοῦ **Ph.**) *καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ* (= **Ph.**),

οὐ κακῶς οὐδ ἀρχῶς ταῦτα λογιζόμενος. πρῶτον μὲν δὴ διὰ (= Ph.) τοῦτο δεῖ ἐχθρὸν ὑπειληφέναι τῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδιάλλακτον ἐκεῖνον. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πεισθήσεσθε ταῖς ψυχαῖς, οὐκ ἐθελήσετε ὑπὲρ τῶν πραγμάτων σπουδάζειν (= Ph.). δεύτερον δ' εἰδέναι σαφῶς, ὅτι πάνθ' ὅσα πραγματεύεται καὶ κατασκευάζεται νῦν, ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν κατασκευάζεται (παρασκ. Ph.). — οὐ γὰρ οὕτω γ' (οὕτως Ph.) εὐήθης ἐστὶν ὑμῶν οὐδεὶς, ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸν Φίλιππον τῶν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν· τί γὰρ ἂν ἄλλο τις εἴποι Δρογγίλον καὶ Καβύλην καὶ Μαστείραν καὶ ἃ νῦν ἐξαιρεῖ καὶ κατασκευάζεται (καὶ ἃ νῦν φασὶν αὐτὸν ἔχειν Ph.)· τούτων μὲν ἐπιθυμεῖν καὶ ὑπὲρ τοῦ ταῦτα λαβεῖν καὶ πόνους καὶ χειμῶνας καὶ τοὺς ἐσχάτους κινδύνους ὑπομένειν, τῶν δὲ Ἀθήνῃσι λιμένων καὶ νεωρίων καὶ τριηρῶν καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων, καὶ τοσούτων προσόδων († καὶ τόπων καὶ δόξης, ὧν μήτ' ἐκείνῳ μήτ' ἄλλῳ γένοιτο μηδενὶ χειρωσαμένῳ τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν κυριεῦσαι Ph.) οὐκ ἐπιθυμεῖν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμᾶς ἐάσειν ἔχειν, ὑπὲρ δὲ τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρᾳκίοις σιροῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. οὐκ ἔστι ταῦτα, ἀλλὰ κἀκεῖνα ὑπὲρ τοῦ τούτων γενέσθαι κύριος καὶ τἆλλα πάντα πραγματεύεται.

Paulo post *de Cherson.* p. 109. et post plura *Adv. Phil.* IV. p. 147. οὐ γάρ ἐστι (οὐκ ἔνεστι Ph.) βοηθείαις χρωμένους οὐδέποτ' (= Ph.) οὐδὲν τῶν δεόντων († πώποτε sive potius ποτὲ Ph.) πρᾶξαι· ἀλλὰ κατασκευάσαντες δεῖ δύναμιν καὶ τροφὴν ταύτῃ πορίσαντας καὶ ταμίας καὶ δημοσίους, καὶ ὅπως ἔνι τὴν τῶν χρημάτων φυλακὴν ἀκριβεστάτην γενέσθαι οὕτω ποιήσοντας, τὸν μὲν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν, τὸν δὲ τῶν ἔργων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ. († καὶ μηδεμίαν πρόφασιν τοῦ πλεῖν ἄλλοσε ἢ πράττειν ἄλλο τι τῷ στρατηγῷ καταλείπειν. Ph.) κἂν (ἂν δ' Ph.) οὕτω ποιήσητε καὶ ταῦτ' (τοῦτο Ph.) ἐθελήσητε ὡς ἀληθῶς, ἄγειν εἰρήνην δικαίαν καὶ μένειν ἐπὶ τῆς αὑτοῦ Φίλιππον ἀναγκάσετε, οὗ μεῖζον οὐδὲν ἂν γένοιτ' ἀγαθὸν (=Ph.) ἢ πολεμήσετ' ἐξ ἴσου. († καὶ ἴσως ἄν, ἴσως, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., ὥσπερ

ὑμεῖς νῦν πυνθάνεσθε, τί ποιεῖ Φίλιππος καὶ ποῖ πορεύεται, οὕτως αὖ ἐκεῖνος φροντίσαι, ποῖ ποτὲ ἡ τῆς πόλεως ἀπῆρκε δύναμις καὶ ποῦ φανήσεται. Ph.). εἰ δέ τῳ δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης μεγάλης (πολλῆς Ph.) καὶ πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ. ἀλλ' ἐὰν λογίσηται τὰ τῇ πόλει μετὰ ταῦτα γενησόμενα, ἂν (ἐὰν Ph.) ταῦτα μὴ ἐθέλῃ ποιεῖν, εὑρήσει λυσιτελοῦν τὸ ἑκόντας ποιεῖν τὰ δέοντα. εἰ μὲν γὰρ ἐστί τις ἐγγυητὴς ὑμῶν θεῶν· οὐ γὰρ ἀνθρώπων γ' οὐδεὶς ἂν γένοιτο ἀξιόχρεως τηλικούτου πράγματος· ὡς, ἂν (ἐὰν Ph.) ἄγηθ' ἡσυχίαν καὶ ἅπαντα πρόησθε, οὐκ ἐπ' αὐτοὺς ὑμᾶς τελευτῶν ἐκεῖνος ἥξει, αἰσχρὸν μὲν νὴ τὸν Δία καὶ πάντας τοὺς θεούς, καὶ ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῶν ὑπαρχόντων τῇ πόλει καὶ τῶν πεπραγμένων τοῖς προγόνοις, τῆς ἰδίας ἕνεκα ῥᾳθυμίας (ῥᾳθ. ἕνεκα Ph.) τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἅπαντας εἰς δουλείαν προέσθαι, καὶ ἔγωγε αὐτὸς ἂν τεθνάναι μᾶλλον ἢ ταῦτ' εἰρηκέναι βουλοίμην. οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τις ἄλλος λέγει καὶ ὑμᾶς πείθει, ἔστω, μὴ ἀμύνεσθε, ἅπαντα πρόεσθε. εἰ δὲ μηδενὶ μὲν (= Ph.) τοῦτο δοκεῖ, τοὐναντίον δὲ προΐσμεν ἅπαντες, ὅτι ὅσῳ ἂν πλειόνων ἐκεῖνον ἐάσωμεν (ἐάσ. ἐκεῖνον Ph.) γενέσθαι κύριον, τοσούτῳ χαλεπωτέρῳ καὶ ἰσχυροτέρῳ χρησόμεθα ἐχθρῷ, ποῖ (τί Ph.) ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ πότε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελήσομεν; ὅταν νὴ Δί' ἀνάγκη τις ᾖ; ἀλλ' ἣν μὲν ἄν τις ἐλευθέρων ἀνθρώπων ἀνάγκην εἴποι, οὐ μόνον ἤδη πάρεστιν, ἀλλὰ καὶ πάλαι παρελήλυθε (cf. supra l. l. adv. Phil. I. p. 47.) τὴν δὲ τῶν δούλων ἀπεύχεσθαι δήπου μὴ γενέσθαι δεῖ. διαφέρει δὲ τί; ὅτι ἐστὶν ἐλευθέρῳ μὲν ἀνθρώπῳ μεγίστη ἀνάγκη ἡ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων (γιγνομένων Ph.) αἰσχύνη καὶ μείζω ταύτης οὐκ οἶδ' ἥντιν' ἂν εἴποι τις· δούλῳ δὲ πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός· ἃ (ὃ Ph.) μήτε γένοιτ', οὔτε λέγειν ἄξιον.

De Cherson. p. 110 s.	*Adv. Phil.* IV. p. 156 ss.
ἀλλ' ἐπειδάν τι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐμπέσῃ, εὐθὺς ἀναστάς τις λέγει, τὸ τὴν εἰρήνην ἄγειν ὡς ἀγα-	ἀλλ' ἐπειδάν τι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐμπέσῃ, εὐθὺς ἀναστάς τις λέγει, ὡς οὐ δεῖ ληρεῖν οὐδὲ γρά-

θὸν καὶ τὸ τρέφειν δύναμιν μεγάλην ὡς χαλεπὸν, καὶ διαρπάζειν τινὲς τὰ χρήματα βούλονται, καὶ τοιούτους λόγους, ἐξ ὧν ἀναβάλλουσι μὲν ὑμᾶς, ἡσυχίαν δὲ ποιοῦσιν ἐκείνῳ πράττειν ὅ τι καὶ βούλεται.

φεῖν πόλεμον, παραθεὶς, τὸ τὴν εἰρήνην ἄγειν ὡς ἀγαθὸν καὶ το τρέφειν δύναμιν μεγάλην ὡς χαλεπὸν, καὶ διαρπάζειν τινὲς τὰ χρήματα βούλονται, καὶ ἄλλους λόγους, ὡς οἴονται ἀληθεστάτους λέγουσιν.

ἐγὼ δ' οἶομαι (ἀλλὰ δεῖ δήπου Ph.) τὴν μὲν εἰρήνην ἄγειν, οὐχ ὑμᾶς δεῖν (= Ph.) πείθειν, οἱ († γε Ph.) πεπεισμένοι κάθησθε, ἀλλὰ τὸν τὰ τοῦ πολέμου πράττοντα. ἂν γὰρ ἐκεῖνος πεισθῇ, τά γ' ἀφ' ὑμῶν ἕτοιμα (= Ph.) ὑπάρχει. νομίζειν δ' († δεῖ Ph.) εἶναι χαλεπὰ, οὐχ ὅσ' ἂν εἰς σωτηρίαν δαπανῶμεν, ἀλλ' ἃ πεισόμεθα, ἂν ταῦτα μὴ ἐθέλωμεν ποιεῖν, καὶ τὸ διαρπασθήσεσθαι τὰ χρήματα τῷ φυλακὴν εἰπεῖν (εὑρεῖν Ph.) δι' ἧς σωθήσεται κωλύειν, οὐχὶ τῷ τοῦ συμφέροντος ἀφεστάναι (ἀποστῆναι Ph.). καί τοι ἐγώγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρ. Ἀθ. (= Ph.), εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινας ὑμῶν, εἰ διαρπασθήσεται, ἃ καὶ φυλάττειν καὶ κολάζειν τοὺς ἀδικοῦντας (ἁρπάζοντας Ph.) ἐφ' ὑμῖν ἐστι, τὴν δὲ Ἑλλάδα πᾶσαν (ἅπασαν Ph.) ἐφεξῆς οὑτωσὶ Φίλιππος ἁρπάζων οὐ λυπεῖ, καὶ ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἁρπάζων. τί ποτ' οὖν ἐστὶ τὸ αἴτιον, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοῦ τὸν μὲν οὕτω φανερῶς στρατεύοντα, ἀδικοῦντα, πόλεις καταλαμβάνοντα, μηδένα πώποτε τοῦτον εἰπεῖν (τί ποτ' οὖν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὸν μὲν οὕτω φανερῶς ἀδικοῦντα καὶ πόλεις καταλαμβάνοντα οὐδεὶς πώποτε τοῦτον εἶπεν Ph.), ὡς ἀδικεῖ καὶ πόλεμον ποιεῖ, τοὺς δὲ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ προΐεσθαι ταῦτα συμβουλεύοντας, τούτους τὸν (= Ph.) πόλεμον ποιεῖν αἰτιᾶσθαι (φασὶν Ph.);

De Chers. p. 112—114. et *Adv. Phil.* IV. p. 158—160.

ἐγὼ δ' οἶδα ἀκριβῶς (εὖ οἶδα Ph.), ὅτι οὐ γράψαντος Ἀθηναίων οὐδενὸς πόλεμον, καὶ ἄλλα πολλὰ Φίλιππος ἔχει τῶν τῆς πόλεως καὶ νῦν εἰς Καρδίαν πέπομφε βοήθειαν. εἰ μέν τοι βουλόμεθ' ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν (ἡμῖν ἐκεῖνον Ph.), ἀνοητότατος

πάντων ἂν εἴη τῶν ὄντων ἀνθρώπων (= Ph.), εἰ ταῦτ' ἐξελέγχοι. († ὅταν γὰρ οἱ ἀδικούμενοι ἁρνῶνται, τί τῷ ἀδικοῦντι προσήκει; Ph.) ἀλλ' ἐπειδὰν ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἴῃ, τί φήσομεν τότε; ἐκεῖνος μὲν γὰρ οὐ πολεμεῖν ἡμῖν ἐρεῖ (= Ph.), ὥσπερ οὐδ' Ὠρείταις, τῶν στρατιωτῶν ὄντων ἐν τῇ χώρᾳ, οὐδὲ Φεραίοις πρότερον, πρὶν ἢ πρὸς τὰ τείχη προσβαλεῖν αὐτῶν, οὐδ' Ὀλυνθίοις ἐξ ἀρχῆς, ἕως ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τὸ στράτευμα παρῆν ἔχων. ἢ καὶ τότε τοὺς ἀμύνεσθαι κελεύοντας πόλεμον ποιεῖν φήσομεν; οὐκοῦν ὑπόλοιπον δουλεύειν. οὐ γὰρ ἄλλο γ' οὐδέν ἐστι (ἔνι Ph.) μεταξὺ τοῦ μήτ' ἀμύνεσθαι μήτ' ἄγειν ἡσυχίαν ἐᾶσθαι (= Ph.). καὶ μὴν οὐχ' (οὐδὲ Ph.) ὑπὲρ τῶν ἴσων ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις (τισι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων Ph.) ἔσθ' ὁ κίνδυνος. οὐ γὰρ ὑφ' αὑτῷ τὴν πόλιν ποιήσασθαι (ποιήσ. τ. πόλ. Ph.) βούλεται Φίλιππος († ἡμῶν, οὔ Ph.), ἀλλ' ὅλως ἀνελεῖν. οἶδε γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι δουλεύειν μὲν ὑμεῖς οὔτ' ἐθελήσετε, οὔτ' ἂν ἐθελήσητε (ἐθέλητε Ph.) ἐπίστασθε. ἄρχειν γὰρ εἰώθατε. πράγματα δ' αὐτῷ παρασχεῖν (δὲ παρασχ. αὐτῷ Ph.), ἂν καιρὸν λάβητε, πλείω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἁπάντων δυνήσεσθε. († διὰ ταῦτα ὑμῶν οὐχὶ φείσεται, εἴπερ ἐγκρατὴς γενήσεται Ph.) ὡς οὖν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ὄντος (ἐσομένου Ph.) τοῦ ἀγῶνος († ὑμῖν Ph.) προσήκει οὕτω (οὔτ. προσήκ. Ph.) γινώσκειν καὶ τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ († φανερῶς Ph.) μισεῖν τε (= Ph.) καὶ ἀποτυμπανίσαι. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν κρατῆσαι, πρὶν ἂν τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κολάσητ' ἐχθροὺς ὑπηρετοῦντας ἐκείνῳ (= Ph.), ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις, ὥσπερ προβόλοις, προσπταίοντας ὑστερίζειν ἐκείνων. πόθεν γὰρ (ἐπεὶ πόθεν) οἴεσθε νῦν αὐτὸν ὑβρίζειν εἰς ὑμᾶς, οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔμοιγε (ἔμ. ἄλλο Ph.) δοκεῖ ποιεῖν ἢ τοῦτο, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους εὖ ποιοῦντα, εὖ μηδὲν ἄλλο, ἐξαπατῶν, ὑμῖν δ' ἀπειλεῖν ἤδη; οἷον Θετταλοὺς πολλὰ δοὺς ὑπηγάγετο εἰς τὴν νῦν παροῦσαν δουλείαν. οὐδ' ἂν εἰπεῖν δύναιτ' οὐδείς, ὅσα τοὺς ταλαιπώρους Ὀλυνθίους πρότερον δοὺς ἐξηπάτησε Ποτίδαιαν (Ποτίδ. ἐξηπ. Ph.) καὶ πολλὰ ἕτερα. Θηβαίους νῦν ὑπάγεται, τὴν Βοιωτίαν αὐτοῖς παραδοὺς καὶ ἀπαλλάξας πολέμου

πολλοῦ καὶ χαλεποῦ. ὥστε καρπωσάμενοί τινα ἕκαστοι τούτων πλεονεξίαν, οἱ μὲν ἤδη πεπόνθασιν, ἃ δὴ πάντες ἴσασιν, οἱ δ' ὅ τι ἄν ποτε συμβῇ πείσονται. ὑμεῖς δὲ ὧν μὲν ἀπεστέρησθε, σιωπῶ. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι πόσα ἐξηπάτησθε; πόσων ἀπεστέρησθε; οὐχὶ Φωκέας; οὐχὶ Πύλας; οὐχὶ τὰ ἐπὶ Θρᾴκης; Δορίσκον, Σέρριον, τὸν Κερσοβλέπτην αὐτόν; οὐ νῦν τὴν πόλιν τὴν Καρδιανῶν (Καρδίαν Ph.) ἔχει καὶ ὁμολογεῖ; τί ποτ' οὖν ἐκείνως τοῖς ἄλλοις καὶ († ὑμῖν Ph.) τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν (= Ph.) προσφέρεται; ὅτι ἐν μόνῃ τῶν πασῶν πόλεων τῇ ἡμετέρᾳ ἄδεια ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν λέγειν δέδοται, καὶ λαβόντα χρήματ' αὐτὸν ἀσφαλὲς ἐστι λέγειν παρ' ὑμῖν, κἂν ἀφῃρημένοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἦτε. οὐκ ἦν ἀσφαλὲς λέγειν ἐν Ὀλύνθῳ τὰ Φιλίππου, μὴ σὺν εὖ πεπονθότων τῶν πολλῶν Ὀλυνθίων τῷ Ποτίδαιαν καρποῦσθαι. [Tota haec ῥῆσις in ed. Tauchn. *Phil.* IV. p. 159 s. operarum incuria excidit.] οὐκ ἦν ἀσφαλὲς λέγειν ἐν Θετταλίᾳ τὰ Φιλίππου, μὴ σὺν εὖ πεπονθότος τοῦ πλήθους τοῦ (= Ph.) Θετταλῶν τῷ τοὺς τυράννους ἐκβαλεῖν Φίλιππον αὐτοῖς καὶ τὴν Πυλαίαν ἀποδοῦναι. οὐκ ἦν ἐν Θήβαις ἀσφαλές, πρὶν († ἢ Ph.) τὴν Βοιωτίαν ἀπέδωκε καὶ τοὺς Φωκέας ἀνεῖλεν. ἄλλ' Ἀθήνησιν, οὐ μόνον Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Καρδιανῶν χώραν ἀπεστερηκότος Φιλίππου, ἀλλὰ καὶ κατασκευάζοντος ὑμῖν (ἡμ. Ph) ἐπιτείχισμα τὴν Εὔβοιαν καὶ νῦν ἐπὶ βυζάντιον παριόντος, ἀσφαλές ἐστι λέγειν ὑπὲρ Φιλίππου. τοι γάρ τοι (καὶ γάρ τοι Ph.) τούτων μὲν ἐκ πτωχῶν ἔνιοι ταχὺ πλούσιοι γεγόνασι καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι, ὑμεῖς δὲ τοὐναντίον ἐκ μὲν ἐνδόξων ἄδοξοι, ἐκ δ' εὐπόρων ἄποροι. πόλεως γὰρ ἔγωγε πλοῦτον ἡγοῦμαι συμμάχους, πίστιν, εὔνοιαν, ὧν ἁπάντων ἔσθ' ὑμεῖς ἄποροι. ἐκ δὲ τοῦ τούτων ὀλιγώρως ὑμᾶς ἔχειν καὶ ἐᾷν ταῦτα (τούτον τὸν τρόπον τὰ πράγματα Ph.) φέρεσθαι, ὁ μὲν εὐδαίμων καὶ μέγας καὶ φοβερὸς († ἐστι Ph.) πᾶσιν († τοῖς Ph.) Ἕλλησι καὶ βαρβάροις γέγονεν (= Ph.), ὑμεῖς δ' ἔρημοι καὶ ταπεινοί, τῇ μὲν τῶν ὠνίων ἀφθονίᾳ (κατὰ τὴν ἀγορὰν εὐετηρίᾳ Ph.) λαμπροί, τῇ δ' ὧν προσῆκε παρασκευῇ καταγέλαστοι. οὐ τὸν αὐτὸν δὲ

τρόπον περί τε ὑμῶν καὶ περὶ αὐτῶν ἐνίους τῶν λεγόντων ὁρῶ βουλευομένους· ὑμᾶς μὲν γὰρ ἡσυχίαν ἄγειν φασὶ δεῖν, κἄν τις ὑμᾶς ἀδικεῖ, αὐτοὶ δ' οὐ δύνανται παρ' ὑμῖν ἡσυχίαν ἄγειν, οὐδενὸς αὐτοὺς ἀδικοῦντος.

Adv. Phil. III. p. 133 s.

τοὺς παρ' ὑμῖν ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας μισῆσαι (χρὴ), ἐνθυμουμένους, ὅτι οὐκ ἔνεστι τῶν ἔξω τῆς πολέως ἐχθρῶν κρατῆσαι, πρὶν ἂν τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κολάσητε ὑπηρετοῦντας ἐκείνῳ.

De Chers. p. 112 s. et *Adv. Phil.* IV. p. 158 s.

προσήκει — τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ — μισεῖν —. οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστι τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν κρατῆσαι, πρὶν ἂν τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κολάσητε ἐχθροὺς ὑπηρετοῦντας ἐκείνῳ (= Ph.).

De Falsa Legat. p. 97. Tom. II.

αἰεὶ προσήκει μισεῖν καὶ κολάζειν τοὺς προδότας καὶ δωροδόκους.

De Contrib. p. 186.

ταῦτα (τὰ τρόπαια) νομίζετε αὐτοὺς στῆσαι, οὐχ ἵνα θαυμάζωμεν μόνον ἡμεῖς αὐτὰ θεωροῦντες, ἀλλ' ἵνα καὶ μιμώμεθα τὰς τῶν ἀναθέντων ἀρετάς.

De Rhodior. libert. p. 215.

νομίζετε τοίνυν, ταῦτ' ἀναθεῖναι τοὺς προγόνους ὑμῶν, οὐχ' ἵνα θαυμάζητ' αὐτὰ θεωροῦντες μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ μιμῆσθε τὰς τῶν ἀναθέντων ἀρετάς.

De Symmor. p. 190 s. et *Prooem.* p. 229 s.

Οἱ μὲν ἐπαινοῦντες, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοὺς προγόνους ὑμῶν λόγον εἰπεῖν μοι δοκοῦσι προαιρεῖσθαι κεχαρισμένον [cf. de Rhodior. libert. p. 214. χαίρετ' ἀκούοντες, ὅταν τὶς ἐπαινῇ τοὺς προγόνους ὑμῶν καὶ τὰ πεπραγμένα ἐκείνοις διεξίῃ καὶ τὰ τρόπαια λέγῃ·], οὐ μὴν συμφέροντά γ' ἐκείνοις οὓς ἐγκωμιάζουσι ποιεῖν· περὶ γὰρ πραγμάτων ἐπιχειροῦντες λέγειν (ἐγχειροῦντες sine λέγειν Pr.), ὧν οὐδ' ἂν εἷς ἀξίως ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, αὐτοὶ μὲν τοῦ δοκεῖν εὖ (δύνασθαι Pr.)

λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, τὴν δ' ἐκείνων ἀρετὴν ἐλάττω τῆς ὑπειλημμένης παρὰ τοῖς ἀκούουσι φαίνεσθαι ποιοῦσιν. ἐγὼ δ' ἐκείνων μὲν ἔπαινον τὸν χρόνον ἡγοῦμαι μέγιστον εἶναι (τῆς μὲν ἐκείνων ἀρετῆς μέγιστον ἔπαινον ἡγοῦμαι τὸν χρόνον Pr.), οὗ πολλοῦ γεγενημένου μείζω τῶν ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων οὐδένες ἄλλοι παραδείξασθαι δεδύνηνται. αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἄν μοι δοκῆτε μάλιστα δύνασθαι παρεσκευάσθαι (παρασκευάσασθαι Pr.)· καὶ γὰρ οὕτως ἔχει. εἰ μὲν ἡμεῖς ἅπαντες οἱ μέλλοντες λέγειν (οἱ λέγοντες Pr.) δεινοὶ φανείημεν ὄντες, οὐδεν ἂν τὰ ὑμέτερα εὖ οἶδ' ὅτι βέλτιον σχοίη· εἰ δὲ παρελθὼν εἷς (= Pr.) ὁστισοῦν δύναιτο ὅ τι διδάξαι καὶ πεῖσαι, τίς παρασκευὴ καὶ πόση καὶ πόθεν πορεισθεῖσα, χρήσιμος ἔσται νῦν (= Pr.) τῇ πόλει [cf. supra adv. Phil. p. 48. et Prooem. p. 239.], πᾶς ὁ παρὼν φόβος λέλυται (λέλ. φόβος Pr.). ἐγὼ δὲ τοῦτ', ἂν ἄρ' οἷός τε ὦ, πειράσομαι ποιῆσαι μικρὰ προειπὼν ὑμῖν, ὡς ἔχω γνώμης περὶ τῶν πρὸς βασιλέα.

De Rhodior. libertate p. 204. et Prooem. p. 244.

Οἴομαι μὲν (οἶμαι Pr.) δεῖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., περὶ τηλικούτων βουλευομένους, διδόναι παρρησίαν ἑκάστῳ τῶν συμβουλευόντων. ἐγὼ δὲ οὐδεπώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν τὸ διδάξαι τὰ βέλτισθ' ὑμᾶς· ὡς γὰρ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι (πάντες ὑπάρχειν ἐγνωκότες ἐμοίγε Pr.) δοκεῖτε· ἀλλὰ τὸ πεῖσαι πράττειν ταῦτα. ἐπειδὰν γάρ τι δόξῃ καὶ ψηφισθῇ, τότε τοσοῦτον (ἴσον Pr.) τοῦ πραχθῆναι ἀπέχει ὅσον περ πρὶν δόξαι. [Cf. supra Olynth. III. p. 32. etc.] ἔστι μὲν οὖν ἐν (πολλὰ Pr.) ὧν ἐγὼ νομίζω δεῖν (= Pr.) χάριν ὑμᾶς τοῖς θεοῖς ὀφείλειν, ὁρῶντας, τοὺς διὰ τὴν αὐτῶν ὕβριν ὑμῖν πολεμήσαντας οὐ πάλαι (μάλιστα δὲ τοῦ τοὺς διὰ τὴν αὐτῶν ὕβριν ὑμῖν πολεμήσαντας πάλαι Pr.), νῦν ἐν ὑμῖν μόνοις τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. ἄξιον δ' ἡσθῆναι τῷ παρόντι καιρῷ. συμβήσεται γὰρ ὑμῖν, ἐὰν (ἂν Pr.) ἃ χρὴ βουλεύσησθε ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς παρὰ τῶν διαβαλλόντων τὴν πόλιν ἡμῶν βλασφημίας ἔργῳ μετὰ δόξης καλῆς ἀπολύσασθαι.

Adde d. Rhod. lib. p. 21 et Leptin. p. 162.

De Megapolit. p. 216 s. et Prooem. p. 230.

Ἀμφότεροί μοι δοκοῦσιν ἁμαρτάνειν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., καὶ οἱ τοῖς Ἀρκάσι καὶ οἱ τοῖς Λακεδαιμονίοις συνειρηκότες. ὥσπερ γὰρ ἀφ' ἑκατέρων ἥκοντες, οὐχ' ὑμῶν ὄντες πολῖται, πρὸς οὓς ἀμφότεροι πρεσβεύονται, κατηγοροῦσι καὶ διαβάλλουσιν ἀλλήλους. ἦν δὲ τοῦτο μὲν τῶν ἀφιγμένων ἔργον, τὸ δὲ κοινῶς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λέγειν καὶ τὰ βέλτιστα ὑπὲρ ὑμῶν σκοπεῖν ἄνευ φιλονεικίας τῶν ἐνθάδε συμβουλεύειν ἀξιοῦντων. νῦν δ' ἔγωγε, εἴ τις αὐτῶν ἀφέλοι τὸ γιγνώσκεσθαι καὶ τὸ τῇ φωνῇ λέγειν ἀττικῶς (ἀττικιστὶ Pr.), πολλοὺς ἂν οἴομαι τοὺς μὲν Ἀρκάδας, τοὺς δὲ Λάκωνας αὐτῶν εἶναι νομίσαι. ἐγὼ δ' ὁρῶ (οἶδα Pr.) μέν, ὡς χαλεπὸν τὸ τὰ βέλτιστα λέγειν ἐστί· συνεξηπατημένων γὰρ ὑμῶν καὶ τῶν μὲν ταυτὶ βουλομένων (= Pr.), τῶν δὲ ταυτὶ († βουλομένων Pr.), ἐὰν τὰ μεταξύ τις ἐγχειρῇ λέγειν καὶ († ταῦθ' Pr.) ὑμεῖς μὴ περιμένητε (περιμείνητε Pr.) μαθεῖν, χαριεῖται μὲν οὐδετέροις, διαβεβλήσεται δὲ πρὸς ἀμφοτέρους· οὐ μὴν ἀλλ' αἱρήσομαι μᾶλλον αὐτὸς, ἂν ἄρα τοῦτο πάθω, δοκεῖν φλυαρεῖν, ἢ παρ' ἃ βέλτιστα νομίζω τῇ πολει προέσθαι τισὶν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα ὕστερον, ἂν (ἐὰν Pr.) ὑμῖν βουλομένοις ᾖ, λέξω, ἀπὸ (ἐκ Pr.) δὲ τῶν ὁμολογουμένων ὑφ' ἁπάντων (ὑπ' αὐτῶν Pr.) ἄρξομαι ἃ κράτιστα νομίζω διδάσκειν.

Adv. Leptin. p. 134. Tom. II.	*Adv. Androt.* p. 301. Tom. II.	*Adv. Timocrat.* p. 147. Tom. III.
τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστά ποτε κτησάμενοι (οἱ πρόγονοι) πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσαν, ὑπερ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν.	τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτ' ἔχων (ὁ δῆμος) τὰ πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν, εἰσφέρων δὲ ἐκ τῶν ἰδίων οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη.	τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν, τὰ πάνθ' ὑπερ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν, ὑπὲρ δὲ δόξης εἰσφέρων ἐκ τῶν ἰδίων οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστη.

Adde Leptin. p. 154. Timocr. p. 215. 216.

Contra Midiam p. 226 s.

ἐγὼ γὰρ οἴομαι πάντας ἀνθρώπους φέρειν [ἀξιοῦν] παρ' αὐτῶν εἰς τὸν βίον αὐτοῖς ἔρανον παρὰ πάνθ' ὅσα πράττουσιν, [οὐ μόνον ὧν συλλέγουσι καὶ οὗ πληρωταὶ γίγνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄλλον,] οἷον· ἐγὼ τίς οὑτοσί; μέτριος πρὸς ἅπαντας εἰμὶ, ἐλεήμων, εὖ ποιῶν πολλούς. ἅπασι προσήκει τῷ τοιούτῳ ταὐτὰ εἰσφέρειν, ἐάν που καιρὸς ᾖ χρεία παραστῇ. ἕτερος οὑτοσί τις; βίαιος, ὠμός, οὐδένα οὔτ' ἐλεῶν, οὔθ' ὅλως ἄνθρωπον ἡγούμενος. τούτῳ τὰς αὐτὰς φορὰς παρ' ἑκάστου δίκαιον ὑπάρχειν. σὺ δὴ πληρωτὴς τοιούτου γεγονὼς ἐράνου σεαυτῷ τουτονὶ δικαιὸς εἶ συλλέξασθαι.

Contra Midiam p. 255.

ἐγὼ νομίζω πάντας ἀνθρώπους ἐράνους φέρειν παρὰ πάντα τὸν βίον αὐτοῖς, οὐχὶ τούσδε μόνους, οὓς συλλέγουσί τινες καὶ ὧν πληρωταὶ γίγνονται, ἀλλὰ καὶ ἄλλους, οἷον· ἔστι τις μέτριος καὶ φιλάνθρωπος ἡμῶν καὶ ἐλεῶν πολλούς. τούτῳ ταὐτὸ δίκαιοι ὑπάρχειν εἰκὸς παρὰ πάντων, ἄν ποτ' εἰς χρείαν καὶ ἀγῶνα ἀφίκηται. ἄλλος οὑτοσί τις ἀναιδὴς καὶ πολλοὺς ὑβρίζων καὶ τοὺς μὲν καθάρματα, τοὺς δὲ πτωχοὺς, τοὺς δ' οὐδὲν ὑπολαμβάνων εἶναι; τούτῳ τὰς αὐτὰς δίκαιον ὑπάρχειν φορὰς ὥσπερ αὐτὸς εἰσενήνοχε τοῖς ἄλλοις. ἂν τοίνυν ὑμῖν ὀρθῶς ἐπίῃ σκοπεῖν, τούτου πληρωτὴν εὑρήσετε Μειδίαν ὄντα τοῦ ἐράνου, οὐκ ἐκείνου.

Adv. Androtionem p. 276.

αἰτιασάμενος γάρ με, ἃ καὶ λέγειν ἂν ὀκνήσειέ τις, εἰ μὴ τύχοι προσόμοιος ὢν τούτῳ, τὸν πατέρα ὡς ἀπέκτονα ἐγὼ τὸν ἐμαυτοῦ καὶ κατασκευάσας ἀσεβείας γραφὴν, — εἰς ἀγῶνα κατέστησεν.

Adv. Timocratem p. 88.

αἰτιασάμενος γάρ με, ἃ καὶ λέγειν ἄν τις ὀκνήσειεν εὖ φρονῶν, τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα ὡς ἀπέκτονα καὶ ἀσεβείας γραφὴν κατασκευάσας, εἰς ἀγῶνα κατέστησεν.

Cf. quae in utraque oratione proxime antecedunt.

Adv. Androt. p. 278.

σὺ δὴ μὴ λέγε, ὡς γέγονε τοῦτο πολλάκις, ἀλλ' ὡς οὕτω προσήκει γενέσθαι. οὐ γὰρ, εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη, σὺ δὲ τοῦτ' ἐμιμήσω, διὰ τοῦτ' ἀποφύγοις ἂν δικαίως, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἁλίσκοιο. ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐκείνων πραήλω, σὺ τὰ δ' οὐκ ἂν ἔγραψας, οὕτως, ἂν σὺ νῦν δίκην δῷς, ἄλλος οὐ γράψει.

Adv. Aristocr. p. 37 s.

ἔτι τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ καὶ σφόδρα ἀναιδὴς ὁ τοιοῦτος εἶναι λόγος, ὡς γέγονε καὶ πρότερον τισὶν ἄλλοις τοιαῦτα ψηφίσματα. οὐ γὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη, σὺ δὲ τοῦτ' ἐμιμήσω, διὰ τοῦτ' ἀποφεύγειν σοι προσήκει, ἀλλὰ τοὐναντίον πολὺ μᾶλλον ἁλίσκεσθαι διὰ ταῦτα. ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐκείνων ἔαλω, σὺ τὰ δ' οὐκ ἂν ἔγραψας, οὕτως, ἂν σὺ νῦν ἁλῷς, ἄλλος οὐ γράψει.

Adv. Androt. p. 291 — 293. et Adv. Timocr. p. 139 — 141.

καὶ πρῶτον μὲν, ἐφ' ᾧ μέγιστον φρονεῖ, τὴν τῶν χρημάτων εἴσπραξιν ἐξετάσομεν αὐτοῦ. — οὗτος Εὐκτήμονα φήσας (αἰτιασάμενος γὰρ Εὐκτήμονα Tim.) τὰς ὑμετέρας ἔχειν εἰσφοράς, καὶ τοῦτ' ἐξελέγξειν ἢ παρ' ἑαυτοῦ καταθήσειν ὑποσχόμενος, καταλύσας ψηφίσματι κληρωτὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ ἐπὶ τὴν εἴσπραξιν παρέδυ. [in Timocr. pauca interposita sunt.] δημηγορίας δ' ἐπὶ τούτοις ποιούμενος, ὡς ἔστι τριῶν αἵρεσις ὑμῖν, ἢ τὰ πομπεῖα κατακόπτειν, ἢ πάλιν εἰσφέρειν, ἢ τοὺς ὀφείλοντας εἰσπράττειν, αἱρουμένων εἰκότως ὑμῶν τοὺς ὀφείλοντας εἰσπράττειν, ταῖς ὑποσχέσεσι κατέχων καὶ διὰ τὸν καιρὸν, ὃς ἦν τότε, ἔχων († τὴν Tim.) ἐξουσίαν τοῖς μὲν κειμένοις νόμοις περὶ τούτων οὐκ ᾤετο δεῖν χρῆσθαι, οὐδ', εἰ μὴ τούτους ἐνόμιζεν ἱκανοὺς, ἑτέρους τιθέναι, ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει († προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων Tim.), καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων κέκλοφε († μετὰ τούτου Tim.), τοὺς Ἑνδεκα γράψας (γρ. τ. Ἑνδεκα καὶ τοὺς Ἀποδέκτας καὶ τοὺς ὑπηρέτας Tim.) ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. εἶτ' ἔχων τούτους (τουτουσὶ Tim.) ἦγεν ἐπὶ τὰς τῶν πολιτῶν (ὑμετέρας Tim.) οἰκίας. — καὶ μηδεὶς ὑπολαμβανέτω με λέγειν, ὡς οὐκ ἐχρῆν (χρῆν Tim.) εἰσπράττειν τοὺς ὀφείλοντας. χρῆν γάρ. ἀλλὰ πῶς; ὡς ὁ νόμος κελεύει (ἀγορεύει Tim.), τῶν ἄλλων ἕνεκα. τοῦτο γάρ ἐστι δημοτικόν· οὐ γὰρ τοσοῦτον, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τοσούτων χρημάτων τοῦτον τὸν τρόπον εἰσπραχθέντων

(πέντε ταλάντων ὑμῖν, ὧν οὗτοι τόδ' εἰσέπραξαν, τεθέντων T.), ὠφέλησθέ, ἅσον ἐζημίωσθε (βέβλαφθε T.), τοιούτων ἐθῶν εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένων. εἰ γὰρ ἐθέλοιτ' ἐξετάσαι, τίνος ἕνεκα μᾶλλον ἄν τις ἕλοιτο ἐν δημοκρατίᾳ ζῆν ἢ ἐν ὀλιγαρχίᾳ, τοῦτ' ἂν εὕροιτε προχειρότατον, ὅτι πάντα πρᾳότερά ἐστιν ἐν δημοκρατίᾳ. ὅτι μὲν τοίνυν τῆς ὅπου βούλεσθε ὀλιγαρχίας οὗτος ἀσελγέστερος γέγονε (πολλῷ ἀσελγέστερα καὶ δεινότερα ἐποίουν οὗτοι T.), παραλείψω. ἀλλὰ παρ' ὑμῖν πότε πώποτε δεινότατα ἐν τῇ πόλει γέγονεν; († εὖ οἶδ' ὅτι T.) ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, πάντες (Τριάκονθ', ἅπαντες) ἂν εἴποιτε. τότε τοίνυν, ὡς ἔστιν ἀκούειν, οὐδείς ἐστιν ὅστις ἀπεστερεῖτο τοῦ σωθῆναι, ὃς (εἴ τις T.) ἑαυτὸν οἴκοι κρύψειεν. ἀλλὰ (ἀλλ' αὐτὸ T.) τοῦτο κατηγοροῦμεν (κατηγορροῦσι T.) τῶν Τριάκοντα, ὅτι τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδίκως ἀπῆγον. οὗτοσὶ (οὗτοι T.) τοίνυν τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο (ἐποιήσαντο T.) ἐκείνων τῆς αὐτοῦ βδελυρίας (ἑαυτῶν πονηρίας T.), ὥστ' ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενος (πολιτευόμεναι) τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἑκάστῳ δεσμωτήριον καθίστη (καθίστασαν T.), τοὺς Ἕνδεκα ἄγων (ἄγοντες τοὺς Ἑνδ. T.) ἐπὶ τὰς οἰκίας. καί τοι, ὦ ἄνδρ. Ἀθ. (ὦ ἄνδρες δικασταί), τί οἴεσθε, ὁπότ' (ὁπόταν T.) ἄνθρωπος πένης ἢ καὶ πλούσιος, πολλὰ δ' ἀνηλωκώς, καί τιν' ἴσως τρόπον εἰκότως οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου, ἢ τέγος ὡς τοὺς γείτονας ὑπερβαίνοι ἢ ὑποδύοιτο ὑπὸ κλίνην, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ σῶμα ἁλοὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον ἕλκεσθαι, ἢ ἄλλα ἀσχημονοίη, ἃ δούλων, οὐκ ἐλευθέρων, ἐστὶν ἔργα, καὶ ταῦθ' ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ὁρῷτο ποιῶν, ἢν ὡς ἐλεύθερος ἐγγυήσατο καὶ τῆς πόλεως πολίτης (μὴ μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν φοβοῖτ' ἐμβαλεῖν, ἀλλὰ μηδ' οἴκοι μένειν ἂν ἀσφαλὲς ἡγεῖτο T.), ὁ δὲ τούτων αἴτιος Ἀνδροτίων εἴη, ὃν οὐδ' ὑπὲρ ἑαυτοῦ (αὐτοῦ T.) δίκην λαμβάνειν ἐᾷ (ἐᾷ λαβεῖν T.) τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα; μή τί γ' ὑπὲρ τῆς πόλεως († εἰσπράττειν εἰσφοράς T.); καίτοι γε (= T.), εἴ τις ἔροιτο αὐτὸν († ἢ σέ, ὦ Τιμόκρατες, τὸν ἐπαινέτην τούτων καὶ συνεργόν T.), τὰς εἰσφορὰς πότερον τὰ κτήματα ἢ τὰ σώματα ὀφείλει, τὰ κτήματα,

φήσειεν (φήσαιτ' T.) ἄν, εἴπερ ἀληθῆ λέγειν βούλοιτο (βούλοισθε T.). ἀπὸ γὰρ τούτων εἰσφέρομεν. τίνος οὖν ἕνεκα ἀφεὶς (ἕνεκ', ὦ κάκιστοι πάντων ἀνθρώπων, ἀφέντες T.) τὰ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν ἔδεις καὶ ὕβριζες ἀνθρώπους πολίτας (ἐδεῖτε κ. ὑβρίζετε πολίτ. ἀνθρ. T.) καὶ τοὺς ταλαιπώρους μετοίκους, οἷς ὑβριστικώτερον († ὑμεῖς T.) ἢ τοῖς οἰκέταις σαυτοῦ κέχρησθε (ἑαυτῶν κέχρησθε T.); καὶ μήν, εἰ θέλοιτε σκέψασθαι († παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, ὦ ἄνδρ. δικασταί, T.), τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει, τοῦτο μέγιστον ἂν εὕροιτε, ὅτι τοῖς μὲν δούλοις τὸ σῶμα τῶν ἀδικημάτων ἁπάντων ὑπεύθυνόν ἐστι, τοῖς δ' ἐλευθέροις, κἂν τὰ μέγιστα τύχωσιν ἀδικοῦντες, τοῦτό γ' ἔνεστι σῶσαι· εἰς χρήματα γὰρ δίκην περὶ τῶν πλείστων παρὰ τούτων προσήκει (λαμβάνειν (ὕστατον τοῦτο προσήκει κολάζειν T.). ὁ δὲ (οἱ δὲ T.) τοὐναντίον εἰς τὰ σώματα, ὥσπερ ἀνδραπόδοις, ἐποιήσατο (ἐποιήσαντο T.) τὰς τιμωρίας. οὗτω δὲ αἰσχρῶς (ἀνίσως T.) καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς († Ἀνδροτίων T.), ὥστε τὸν μὲν ἑαυτοῦ (αὐτοῦ T.) πατέρα ᾤετο δεῖν, δημοσίᾳ δεθέντα ἐπὶ χρήμασιν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μήτε ἀποδόντα ταῦτα μήτε κριθέντα ἀποδρᾶναι, τῶν δ' ἄλλων πολιτῶν τὸν μὴ δυνάμενον τὰ ἑαυτοῦ θεῖναι οἴκοθεν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἕλκεσθαι (ἀχθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ δεδεῦσθαι T.).

Adv. Androt. p. 297 s. et *Adv. Timocr.* p. 142 s.

Ὅτι τοίνυν ὅλως (= Tim.) οὐδὲ τὴν εἴσπραξιν αὐτὴν ὑπὲρ ὑμῶν πεποίηται (πεποίηνται T.), καὶ τοῦτ' αὐτίκα δὴ μάλα δῆλον ὑμῖν ποιήσω. (εἰ γάρ τίς ἔροιτο αὐτὸν (αὐτοὺς T.), πότεροι αὐτῷ (αὐτοῖς T.) δοκοῦσιν ἀδικεῖν μᾶλλον τὴν πόλιν οἱ γεωργοῦντες καὶ φειδόμενοι, διὰ παιδοτροφίας δὲ καὶ οἰκεῖα ἀναλώματα καὶ λειτουργίας ἑτέρας ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφοράς, ἢ οἱ τὰ τῶν ἐθελησάντων εἰσενεγκεῖν χρήματα καὶ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων κλέπτοντες καὶ ἀπολλύντες, οὐκ ἂν εἰς τοῦτο δήπου τόλμης, καίτερ ὢν ἀναιδής, ἔλθοι (ὄντες ἀναιδεῖς, ἔλθοιεν T.), ὥστε φῆσαι, τοὺς τὰ ἑαυτῶν μὴ εἰσφέροντας μᾶλλον ἀδικεῖν, ἢ τοὺς τὰ κοινὰ ὑφαιρουμένους. τίνος οὖν

ἕνεκεν, ὦ βδελυρέ (ἕνεκ', ὦ Τιμόκρατες καὶ Ἀνδροτίων, T.), ἐτῶν ὄντων πλειόνων ἢ τριάκοντα, ἀφ' οὗ σὺ πολιτεύῃ (ὃ γε ἕτερος ὑμῶν πολιτεύεται T.), καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ πολλῶν μὲν στρατηγῶν ἠδικηκότων τὴν πόλιν, πολλῶν δὲ ῥητόρων, οἳ παρὰ τοῦτοισὶ κέκρινται, ὧν οἱ μὲν τεθνᾶσιν ἐφ' οἷς ἠδίκουν, οἱ δ' ὑποχωρήσαντες φεύγουσιν (ᾤχοντο καταγνόντες ἑαυτῶν T.), οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξητάσθης κατήγορος (ἐξητάσθη κατήγορος ὑμῶν οὐδέτερος T.), οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης (ὤφθη T.) ὑπὲρ ὧν ἡ πόλις πάσχει (ἔπασχεν T.), οὕτως ὢν θρασὺς καὶ λέγειν δεινός (= T.), ἀλλ' ἐνταῦθα ἐφάνης κηδομὼν ἡμῶν (ἐφάνητε ἡμῶν κηδόμενοι T.), οὗ σε (= T.) πολλοὺς ἔδει κακῶς ποιῆσαι; βούλεσθε, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τὸ τούτων αἴτιον ἐγὼ ὑμῖν εἴπω; ὅτι τούτων μὲν μετέχουσιν ὧν ἀδικοῦσιν ὑμᾶς τινές, ἀπὸ δὲ τῶν εἰσπραττομένων ὑφαιροῦνται (ὑφηρεῖτο T.), διὰ ἀπληστίαν δὲ τρόπων διχόθεν καρποῦνται τὴν πόλιν. οὔτε γὰρ ῥᾷον πολλοῖς καὶ τὰ μικρὰ ἀδικοῦσιν ἀπεχθάνεσθαι ἢ ὀλίγοις καὶ τὰ μεγάλα, οὔτε δημοτικώτερον δήπου τὰ τῶν πολλῶν ἀδικήματα ὁρᾷν ἢ τὰ τῶν ὀλίγων. ἀλλὰ τοῦτ' αἴτιον, οὗ γὼ (ὃ ἐγὼ T.) λέγω.

Paulo post *Adv. Andr.* p. 298—302. et *Adv. Timocr.* p. 144—148.

ἀλλὰ νὴ Δία ταῦτα μὲν τοιοῦτός ἐστιν (μόνον τοιοῦτοι γεγόνασιν T.) ἐν οἷς πεπολίτευται (πεπολίτευνται T.), ἄλλα δ' ἔσθ', ἃ καλῶς διῴκηκεν (διῳκήκασιν T.); ἀλλὰ καὶ τἄλλ' οὕτω προσελήλυθεν ἅπαντα (προσεληλύθασι T.) πρὸς ὑμᾶς, ὥσθ' ἥκιστα ἐν οἷς ἀκηκόατε ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι (ἄξιόν ἐστι μισεῖν αὐτούς T.). τί γὰρ βούλεσθε εἴπω; τὰ πομπεῖα ὡς ἐπεσκεύασε (ἐπεσκευάκασι) καὶ τὴν τῶν στεφάνων καθαίρεσιν; ἢ τὴν τῶν φιαλῶν ποίησιν τὴν καλήν; ἀλλ' ἐπὶ τούτοις γε, εἰ καὶ (= T.) μηδὲν ἄλλο ἀδικῶν ἔτυχε (ἠδίκουν T.) τὴν πόλιν, τρὶς οὐχ ἅπαξ τεθνάναι δίκαιος ὢν φανεῖται (δικαίως ἄν μοι τεθνάναι δοκοῦσι). καὶ γὰρ ἱεροσυλίᾳ καὶ ἀσεβείᾳ καὶ κλοπῇ καὶ πᾶσι τοῖς δεινοτάτοις ἔστ' ἔνοχος (εἰσὶν ἔνοχοι T.). τὰ μὲν οὖν πολλ' ὧν λέγων ὑμᾶς ἐφενάκιζεν († Ἀνδροτίων T.) παραλείψω. φήσας δ' ἀπορρεῖν τὰ φύλλα τῶν στεφάνων καὶ σαπροὺς εἶναι

διὰ τὸν χρόνον, ὥσπερ ἴων ἢ ῥόδων ὄντας, ἀλλ' οὐ χρυσίου, συγχωνεύειν ἔπεισεν. († αἱρεθεὶς δ' ἐπὶ ταῦτα προσείλετο τουτονὶ τὸν ἁπάντων τῶν κακῶν κοινωνόν. T.) κἄτ' (κἄπειτ' T.) ἐπὶ μὲν ταῖς εἰσφοραῖς τὸν δημόσιον παρεῖναι προσέγραψεν, ὡς δὴ δίκαιος ὤν, ὧν ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων· ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπτεν, οὐχὶ προσήγαγε ταυτὸ δίκαιον τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ῥήτωρ, χρησοχόος, ταμίας, ἀντιγραφεὺς γέγονε. καὶ μὴν, εἰ μὲν ἅπαντ' ἠξίουν, ὅσα πράττεις τὴν πόλιν (τῇ πόλει T.) σαυτῷ πιστεύειν, οὐκ ἂν ὁμοίως κλέπτης ὢν ἐφωρῶ· νῦν δ' ἐπὶ ταῖς εἰσφοραῖς ὃ δίκαιον ἔσθ' ὁρίσας, μὴ σοὶ πιστεύειν ἀλλὰ τοῖς αὑτῆς δούλοις τὴν πόλιν, ὁπότ' ἄλλο τι πράττων καὶ χρήματα κινῶν ἱερὰ, ὧν ἔνια οὐδ' ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς ἀνετέθη, μὴ προσγραψάμενος τὴν αὐτὴν φυλακὴν, ἥνπερ ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν, φαίνῃ, οὐκ εὔδηλον (ἤδη δῆλον T.), διὸ τοῦτ' ἐποίησας; ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ μὴν, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., καὶ κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου σκέψασθε, ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελὼν ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπιγέγραφεν (ἀντεπέγραψεν T.). οἴομαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντες ὁρᾷν ὑπὸ τῶν στεφάνων ταῖς κοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα· Οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον († τῶν Ἀθηναίων T.) ἀνδραγαθίας ἕνεκα († ἐστεφάνωσαν T.) καὶ δικαιοσύνης. ἢ· Οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ († ἀνέθεσαν T.). ἢ κατὰ πόλεις· Οἱ δεῖνες τὸν δῆμον (ἐστέφανωσαν T.), σωθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου. οἷον Εὐβοεῖς († σωθέντες καὶ T.) ἐλευθερωθέντες ἐστεφάνωσαν τὸν δῆμον ἐπεγέγραπτό που. πάλιν· Κόνων ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους († Χαβρίας ἀπὸ τῆς ἐν Νάξῳ ναυμαχίας. T.). τοιαῦτα γὰρ ἦν τὰ τῶν στεφάνων ἐπιγράμματα. ταῦτα μὲν τοίνυν ἃ (πρότερον T.) ζῆλον πολὺν εἶχε καὶ φιλοτιμίαν ὑμῖν ἠφάνισται, καθαιρεθέντων τῶν στεφάνων. ἐπὶ ταῖς φιάλαις δ' (ἐπὶ δὲ τ. φιάλ. T.), ἃς ἀντ' ἐκείνων ἐποιήσαθ' ὑμῖν ὁ πόρνος οὗτος, Ἀνδροτίωνος ἐπιμελουμένου ἐποιήθησαν, ἐπιγέγραπται. καὶ οὗ τὸ σῶμα ἑταιρηκότος οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιέναι, τούτου τοὔνομα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ τῶν φιαλῶν γεγραμμένον ἐστίν. ὅμοιόν γε, οὐ γάρ, τοῦτο

τοῖς προτέροις ἐπιγράμμασιν, ἢ φιλοτιμίαν ἴσην ἔχον ὑμῖν τρία τοίνυν ἐκ τούτου (τούτων T.) τὰ δεινότατ' ἂν τις ἴδοι πεπραγμένα αὐτοῖς. τὴν μὲν γὰρ θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι, τῆς πόλεως δὲ τὸν ζῆλον ἠφανίκασι τὸν ἐκ τῶν ἔργων ὧν ὑπομνήματ' ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι, τοὺς δὲ ἀναθέντας δόξαν οὐ μικρὰν ἀφῄρηνται, τὸ δοκεῖν ὧν ἃ εὖ πάσχουσιν ἐθέλειν μεμνῆσθαι καὶ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα τὸ πλῆθος κακὰ εἰργασμένοι (εἰργασάμενοι κακὰ T.) εἰς τοῦτο ἅμα (= T.) ἀναισθησίας καὶ τόλμης προεληλύθασιν, ὥστε μέμνηνται τούτων ὡς καλῶς αὐτοῖς διῳκημένων (= T.), ὥσθ' ὁ μὲν οἴεται δι' ἐκεῖνον ὑφ' ὑμῶν σωθήσεσθαι, ὁ δὲ παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις. οὕτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς ἀλλὰ καὶ σκαιός ἐστιν, ὥστ' οὐκ οἶδεν ἐκεῖνο, ὅτι στέφανοι μέν εἰσιν ἀρετῆς σημεῖον, φιάλαι δὲ († καὶ ἐκπώματα T.) καὶ τὰ τοιαῦτα πλούτου. καὶ στέφανος μὲν ἅπας, κἂν μικρὸς ᾖ, τὴν ἴσην φιλοτιμίαν ἔχει τῷ μεγάλῳ, ἐκπώματα δὲ ἢ θυμιατήρια († ἢ τὰ τοιαῦτα κτήματα T.), ἂν (ἐὰν T.) μὲν ὑπερβάλλῃ τῷ πλήθει, πλούτου τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις, ἐὰν δ' ἐπὶ μικροῖς τις σεμνύνηται (σεμν. τις T.), τοσοῦτ' ἀπέχει τοῦ τιμῆς τινὸς διὰ ταῦτα τυχεῖν, ὥστ' ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι. οὗτος τοίνυν ἀνελὼν τὰ τῆς δόξης κτήματα τὰ τοῦ πλούτου πεποίηται μικρὰ καὶ οὐχ' ὑμῶν ἄξια (ἀνάξια ὑμῶν T.) καὶ οὐδ' ἐκεῖν' οἶδεν, ὅτι πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων. τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτ' ἔχων (ποτὲ σχῶν T.) τὰ (= T.) πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν, εἰσφέρων δ' (ὑπὲρ δὲ δόξης εἰσφέρων T.) ἐκ τῶν ἰδίων οἰδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης (= T.) ἐξέστη. [Cf. locum paulo ante laud. adv. Leptin.] ἀφ' ὧν κτήματ' ἀθάνατα αὐτῷ περίεστι, τὰ μὲν τῶν ἔργων ἡ μνήμη, τὰ δὲ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀνατεθέντων τὸ κάλλος, προτύλ.

Adv. Androt. p. 301.	*Adv. Timocr.* p. 147.	*De Contrib.* p. 187.	*Adv. Aristocr.* p. 75 extr.
προπύλαια ταῦτα, ὁ Παρθενών, στοαί, νεώσοικοι,	προπύλαια ταῦτα, ὁ Παρθενών, νεώσοικοι, στοαί,	προπύλαια ταῦτα, ὁ Παρθενών, νεώσοικοι, στοαί, τἄλλα, οἷς ἐκεῖνοι κοσμήσαντες τὴν πόλιν ἡμῖν παρέδωκαν.	προπύλαια ταῦτα, νεώσοικοι, στοαί, πειραιεύς, τἄλλα, οἷς κατεσκευασμένην ὁρᾶτε τὴν πόλιν.

οὐκ ἀμφορίσκοι δύο οὐδὲ χρυσίδες τέσσαρες ἢ τρεῖς, ἄγουσα ἑκάστη μνᾶν, ἅς, ὅταν σοι δοκῇ, σὺ πάλιν γράψεις (γράφεις T.) καταχωνεύειν. οὐ γὰρ αὐτοὺς δεκατεύοντες, οὐδὲ ἃ καταρασαιν' ἂν οἱ ἐχθροὶ ποιοῦντες, διπλᾶς πράττοντες τὰς (= T.) εἰσφοράς, ταῦτ' ἀνέθεσαν, οὐδ', οἷόσπερ σύ, χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο, ἀλλὰ τοὺς ἐχθροὺς κρατοῦντες καί, ἃ πᾶς τις ἂν εὖ φρονῶν εὔξαιτο, τὴν πόλιν εἰς ὁμόνοιαν ἄγοντες (ἀγαγόντες T.) ἀθάνατον κλέος αὐτῶν (αὐτοῖς T.) λελοίπασι, τοὺς δ' ἐπιτηδεύοντες, οἷα σοὶ βεβίωται, τῆς ἀγορᾶς εἴργοντες. ὑμεῖς δ' εἰς τοῦτ' (τοσοῦτον T.), ὦ ἄνδρ. Ἀθ., προήχθητ' εὐηθείας καὶ ῥᾳθυμίας, ὥστ' οὐδὲ τοιαῦτ' ἔχοντες παραδείγματα ταῦτα μιμεῖσθε, ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής. Ἀνδροτίων; ὦ γῆ καὶ θεοί. καὶ τοῦτο τὸ (τοῦτ' T.) ἀσέβημα ἔλαττον τίνος ἡγεῖσθε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι (ἡγοῦμαι T.) δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένον († τακτὸν T.) ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν μόνον (= T.), ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τοιούτων ἐπιτηδευμάτων οἷα τούτῳ βεβίωται.

Adv. Aristocr. p. 76.	*Olynth.* III. p. 40. (2, 9. R.)	*De Chers.* p. 184. et *Adv. Phil.* IV. p. 160.
νῦν δ' οἱ μὲν τὰ κοινὰ διοικήσαντες ἐκ πτω-	ἀποβλέψατε δὴ πρὸς τοὺς τὰ τοιοῦτα πολι-	τούτων μὲν ἐκ πτωχῶν ἔνιοι ταχὺ πλουσιοι γε-

χῶν [εἰσὶν] εὔποροι καὶ πολλοῦ χρόνου τροφὴν ἄφθονόν εἰσιν ἡτοιμασμένοι, ὑμῖν δὲ οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας ἐφόδιά ἐστιν ἐν τῷ κοινῷ.

τενομένους, ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δὲ ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι. — ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τυσοῦτω τὰ τούτων ηὔξηται.

γόνασι καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι, ὑμεῖς δὲ τοὐναντίον ἐκ μὲν ἐνδόξων ἄδοξοι, ἐκ δ' εὐπόρων ἄποροι.

Adv. Aphobum orat. I. p. 217 s.

ὅστις γὰρ ἐκ τεττάρων ταλάντων καὶ τρισχιλίων τοῖς μὲν τρία τάλαντα κεὶ δισχιλίας προῖκα δέδωκε, τῷ δ' ἑβδομήκοντα μνᾶς καρποῦσθαι, φανερὸν δήπου πᾶσιν, ὅτι οὐκ ἀπὸ μικρᾶς οὐσίας ἀλλὰ πλέον ἢ διπλασίας ἧς ἐμοὶ κατέλιπε ταῦτ' ἀφεῖλεν. οὐ γὰρ δήπου τὸν μὲν υἱὸν ἐμὲ πένητα ἐβούλετο καταλιπεῖν, τούτους δε πλουσίους ὄντας ἔτι πλουσιωτέρους ποιῆσαι ἐπεθύμησεν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἐμοὶ καταλειπομένων Θηριππίδῃ τε τοσοῦτον ἀργύριον καὶ Δημοφῶντι τὰ δύο τάλαντα οὔπω μέλλοντι τῃ ἀδελφῇ τῇ ἐμῇ συνοικήσειν καρποῦσθαι ἔδωκεν.

Adv. Aphobum orat. III. p. 249.

ὅστις γὰρ ἀπὸ τῶν ὄντων τέτταρα τάλαντα καὶ τρισχιλίας προῖκα καὶ δωρεὰν ἔδωκε, φανερὸν ἦν, ὅτι οὐκ ἀπὸ μικρᾶς οὐσίας ἀλλὰ πλέον ἢ διπλασίας ἧς ἐμοὶ κατέλιπε ταῦτ' ἀφεῖλεν. οὐ γὰρ ἂν ἐδόκει τὸν μὲν υἱὸν ἐμὲ πένητα βούλεσθαι καταστῆσαι, τούτους δὲ πλουσίους ὄντας ἔτι πλουσιωτέρους ποιῆσαι ἐπιθυμεῖν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἐμοὶ καταλειπομένων Θηριππίδῃ τε τὰς ἑβδομήκοντα μνᾶς καὶ Δημοφῶντι τὰ δύο τάλαντα οὔπω μέλλοντι τῇ ἀδελφῇ τῇ ἐμῇ συνοικήσειν καρποῦσθαι δοῦναι.

Adv. Aphob. I. p. 221 s. et *adv. Aphob.* III. p. 250 s.

εἰ μὲν γὰρ (οὖν III.) ὁ πατὴρ ἠπίστει τούτοις, δῆλον ὅτι οὔτ' ἂν τἄλλα ἐπέτρεπεν, οὔτ' ἂν ταῦθ' (ἐκεῖ' III.) οὕτω καταλιπὼν αὐτοῖς ὤρραζε. μανία γὰρ δεινὴ τὰ κεκρυμμένα εἰπεῖν, μηδὲ τῶν φανερῶν μέλλοντα ἐπιτρόπους καταστήσειν. (ὥστε πόθεν ἴσασιν; III.) εἰ δ' ἐπίστευεν, οὐκ ἂν δήπου τὰ μὲν πλεῖστ' αὐτοῖς τῶν

χρημάτων ἐνεχείρισε, τούτων δ' (τῶν δ' III.) οὐκ ἂν κυρίους ἐποίησεν. οὐδ' ἂν τῇ μὲν μητρί μου ταῦτα φυλάττειν ἔδωκεν (παρέδωκεν III.), αὐτὴν δ' ἐκείνην (δὲ ταύτην III.) ἑνὶ τῶν ἐπιτρόπων τούτῳ γυναῖκ' ἔδωκεν (ἐγγύησεν III.). οὐ γὰρ ἔχει λόγον σώζειν (σῶσαι III.) μὲν τὰ χρήματα διὰ τῆς ἐμῆς μητρὸς (δι' ἐκείνης III.) ζητεῖν, ἵνα δὲ τῶν ἀπιστουμένων καὶ αὐτῆς καὶ τῶν χρημάτων (ταύτης κἀκείνων III.) κύριον ποιεῖν. ἔτι δὲ τούτων εἴ τι ἦν ἀληθὲς (ἀληθ. ἦν III.), οἴεσθ' οὐκ ἂν αὐτὴν λαβεῖν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρός, ὃς τὴν μὲν προῖκα αὐτῆς ἤδη τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἔχων, ὡς συνοικήσων αὐτῇ (αὐτῇ συνοικ. III.), τὴν Φιλωνίδου τοῦ Μελετέως θυγατέρ' ἔγημε († δι' αἰσχροκερδείαν, ἵνα πρὸς αἷς εἶχε παρ' ἡμῶν ἑτέρας ὀγδοήκοντα μνᾶς λάβοι παρ' ἐκείνου III.). τεττάρων δὲ ταλάντων ἔνδον ὄντων καὶ ταῦτ' ἐκείνης ἐχούσης, ὡς οὗτός φησιν, οὐκ ἂν ἡγεῖσθ' αὐτὸν κἂν ἐπιδραμεῖν, ὥστε γενέσθαι μετ' ἐκείνης αὐτῶν κύριον; ἢ τὴν μὲν φανερὰν οὐσίαν, ἣν καὶ ὑμῶν πολλοὶ συνῄδεσαν ὅτι κατελείφθη, μετὰ τῶν συνεπιτρόπων οὕτως αἰσχρῶς διήρπασεν (διήρπακεν III.), ὧν δ' οὐκ ἠμέλλεθ' ὑμεῖς ἔσεσθαι μάρτυρες, ἀπέσχετ' ἂν ἑξὸν αὐτῷ λαβεῖν; καὶ τίς ἂν πιστεύσειεν; οὐκ ἔστι ταῦτ', ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὰ μὲν χρήμαθ' ὅσα κατέλιπεν ὁ πατὴρ πάντα τούτοις παρέδωκεν (ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ κατωρύττετο, ὅτε εἰς τὰς τούτων χεῖρας ἦλθεν. III.). οὗτος δ' ἵν' ἧττον ἐλεηθῶ παρ' ὑμῖν, τούτοις τοῖς λόγοις χρήσεται (οὐκ ἔχων νῦν εἰπεῖν, ὅπου τι τούτων ἀπέδωκεν, ἵν' εὔπορος εἶναι δοκῶν μηδενὸς τύχω παρ' ὑμῶν ἐλέου, τούτοις χρῆται τοῖς λόγοις III.). πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἔχω καὶ ἄλλα τούτου κατηγορεῖν.

In oratione *in Lacritum* T. IV. p. 22 ss. et p. 33 s. bis legitur syngrapha ἐδάνεισαν Ἀνδροκλῆς κ. λ., quae, quippe non verbis Demosthenis concepta, hic omittenda erat. Idem notandum de formulis legum iteratis, e. g. *adv. Timocr.* p. 99. cll. 110. 113 ss., *in Leocharem* p. 200 et *in Stephanum* II. p. 242 s.; *in Macartatum* p. 170. 181. *in Leoch.* p. 204; *in Steph.* II. p. 241. et *in Olympiodorum* p. 294.

p. 966. §. 1.

***In Pantaenetum*, init. p. 64.**

Δεδωκότων, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῶν νόμων παραγράψασθαι περὶ ὧν ἄν τις ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας δικάζηται, γεγενημένων ἀμφοτέρων μοι τούτων πρὸς Παταίνετον τουτονὶ παρεγραψάμην, ὡς ἠκούσατε ἀρτίως, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην.

***In Pantaen.* p. 81.**

p. 982. § 55.

τοιοῦτος — ἐγὼ ὁ ταχὺ βαδίζων καὶ τριοῦτος σὺ ὁ ἀτρέμας. ἀλλὰ μὴν περί γε τοῦ ἐμοῦ βαδίσματος ἢ τῆς διαλέκτου [cf. obiter *σολοικίζει τῇ φωνῇ* Steph. II. p. 218.] *πάντ' ἐρῶ τἀληθῆ — ἐγὼ γὰρ οὐχὶ λέληθα ἐμαυτὸν οὐδ' ἀγνοῶ, οὐ τῶν εὖ πεφυκότων κατὰ ταῦτα ὢν ἀνθρώπων.*

***In Nausimachum*, init. p. 84.**

p. 984. §. 1.

Δεδωκότων, ὦ ἄνδρ. Ἀθ., τῶν νόμων παραγράφεσθαι περὶ ὧν ἄν τις ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας πάλιν δικάζηται, γεγενημένων τούτων ἀμφοτέρων τῷ πατρὶ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθην τοὺς εἰληχότας ἡμῖν, παρεγραψάμεθα, ὥσπερ ἠκούσατε ἀρτίως, μη εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην.

***In Steph.* p. 232.**

ἐγὼ — τῆς μὲν ὄψεως τῇ φύσει καὶ τῷ ταχέως βαδίζειν καὶ λαλεῖν μέγα οὐ τῶν εὐτυχῶς πεφυκότων ἐμαυτὸν κρίνω.

p. 1124 § 77.

***In Pantaen.* p. 82 s. et *in Nausimach.* p. 90 s.**

p. 983. § 58
p. 990. § 21.

εἰ τοίνυν (*γὰρ* Naus.) *ὡς οἷόν τε μέγιστ' ἠδικῆσθαι δοίη τις ἂν αὐτῷ* (*αὐτοῖς* Naus.) *καὶ ἐρεῖν ἅπαντα* (*πάντα* N.) *τἀληθῆ περὶ τούτων νυνί, ἐκεῖνο γ' οἴομαι πάντας ἂν ὑμᾶς ὁμολογῆσαι, ὅτι πολλὰ συμβέβηκεν ἠδικῆσθαί τισιν ἤδη μείζω τῶν εἰς χρήματα γιγνομένων ἀδικημάτων. καὶ γὰρ ἀκούσιοι φόνοι καὶ ὕβρεις εἰς ἃ μὴ δεῖ καὶ* († *ἄλλα* N.) *πολλὰ τοιαῦτα ἄλλα* (*ἀδικήματα* N.) *γίγνεται. ἀλλ' ὅμως ἁπάντων τούτων ὅρος καὶ λύσις τοῖς παθοῦσι τέτακται τὸ πεισθέντας ἀφεῖναι. καὶ τοῦθ' οὕτω τὸ δίκαιον ἐν πᾶσιν ἰσχύει, ὥστε ἂν ἑλών τις ἑκουσίου φόνον καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρόν, μετὰ ταῦτ' αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, οὐκέτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστιν.* Pergit in Nausim.: sed

§. 22. 4 §. 60.

in Pantaen. finit: *εἰθ' ὑπὲρ μὲν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν μεγίστων οὕτως ἰσχύει καὶ μένει τὸ ἀφεῖναι, ὑπερ δὲ χρημάτων καὶ ἐλαττόνων ἐγκλημάτων ἄκυρον ἔσται; μηδαμῶς. οὐ γὰρ εἰ μὴ τῶν δικαίων ἐγὼ παρ' ὑμῖν τεύξομαι, τοῦτ' ἔστι δεινότατον, ἀλλ' εἰ πρᾶγμα δίκαιον ὡρισμένον ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου νυνὶ καταλύσετε ἐφ' ἡμῶν* (= N.).

***In Boeotum de nomine.* p. 102.**

οὐδὲ γὰρ εἴ τι τῇ μητρὶ πρὸς ὀργὴν ἦλθε τῇ τούτων, τούτους γ' ἂν ἐμίσει νομίζων ἑαυτοῦ εἶναι. πολὺ γὰρ μᾶλλον εἰώθασιν, ὧν ἂν αὐτοῖς διενεχθῶσιν ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, διὰ τοὺς παῖδας διαλλάττεσθαι, ἢ δι' ἃ ἂν ἀδικηθῶσιν ὑφ' αὐτῶν τοὺς κοινοὺς παῖδας προσμισεῖν.

p. 1001. §. 23.

***In Boeotum de dote.* p. 118.**

καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γε εἰπεῖν αὐτῷ ἐνδέχεται, ὡς μικρὸν μὲν ὄντα ἐποιεῖτο αὐτὸν ὁ πατήρ, μείζω δὲ γενόμενον τῇ μητρὶ ὀργισθείς τι τῇ τούτων ἠτίμαζε. πολὺ γὰρ δήπου μᾶλλον εἰώθασιν, ὧν ἂν ἐν ἑαυτοῖς διενεχθῶσι γυνὴ καὶ ἀνήρ, διαλάττεσθαι διὰ τοὺς παῖδας, ἢ διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς ὀργὰς τοὺς κοινοὺς παῖδας προσμισεῖν.

p. 1017. §. 29

CORRIGENDA.

p. V. v. 27 s. duas famosas in Phorm. et in Steph.) corr. quod habet dubitationem in Timotheum, pro Phorm. et in Steph.

Not. Etenim non poterat non *δεινὸς* ille aculeis pungi invidiae, calumniae malitiaeque.

p. 8. col. 1. vs. ult. *ἕσπερ*) c. *ὥσπερ*.

p. 18. col. 1 et 2. v. 14. *ὑπειληφὼς*) c. *ὑπείληφε* et post *ὑμᾶς* plene interpungendum.

p. 20 v. 1. *ἀρχῶς*) c. *ἀργῶς*.

p. — v. 20. post plura) c. post complura.

p. 28. col. 1. v. 5. *οὐ μόνον*) c. *οὐ τοῦτον μόνον*.

p. — - 2. v. 16. *ὥσπερ*) c. *ἅσπερ*.

p. 30. v. 1 *ουτοι*) c. *οὗτοι*.

p. 36. col. 2. v. 6 *τυσοῦτω*) c. *τοσοῦτο*.

Disparem et depravatam esse subinde interpunctionem, quae correctione atque indulgentia benevoli lectoris indigeat, ipse nunc confiteor.

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
1010682198

DEC 12 1921

88DD 28
11

16 Ja'47 James Faekner
829 Fitzwald